

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2012

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 49ον - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΚΙΑ.....	2
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	17
ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ.....	24
ΟΙ ΠΝΕΥΜΕΤΙΚΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ.....	31
ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΠΡΟΣ ΑΦΕΣΙΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ.....	37
ΤΟΥΤΟ ΙΣΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟΝ.....	59
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.....	61
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ.....	62...63
Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.....	16

---000---

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΖΩΣΑ ΠΙΣΤΙΣ

Μερικοί δυνατόν νά τό εύρουν εύκολον διά νά άρχίσουν τήν χριστιανικήν πορείαν. 'Η χαρά της εύρέσεως της άληθείας του σχεδίου του Θεού διά τόν άνθρωπον, και της τοποθετήσεως εις μίαν νέαν εύκαιρίαν νά άκολουθήσουν τόν Χριστόν, είναι μία σοβαρωτάτη ώθησις κατά μήκος της στενής οδού, και διότι έπ'όλίγον κάθε τι έν τη ζωή είναι εύνοϊκόν. Πολύ συχνά, φαίνεται ότι ο Κύριος προφυλάσσει τόν νέον χριστιανόν από δυσκόλους πείρας δι' ένα διάστημα χρόνου, τόσον όσον ένας κηπουρός θέτει ένα τρυφερόν φυτόν εις τό θερμοκήπιόν του όπου υπό τόν προσεκτικόν αύτου όφθαλμόν όλαι αι περιστάσεις έχουν έλεγθη διά τό άνώτατον αύτου όριον αύξήσεως και προστασίας.

Μερικοί οί όποιοι κάμνουν μίαν ύπόσχεσιν νά ύπηρετήσουν τόν Θεόν, τρέχουν γοργώς έπ'όλίγον καιρόν, αλλά όταν δύσκολαι περιστάσεις δριμέως άκολουθήσουν, ή μία επί της άλλης, γίνονται άμειροί άγαθοποιούντες. Άλλα ο' άπόστολος Παύλος δέν ήτο εις αύτήν τήν κατηγορίαν ούτος ποτέ δέν έφαινέτο νά κουράζεται.

Οὗτος ἦτο πάντοτε ἄγρυπνος νά κηρύττῃ τό Εὐαγγέλιον, ἐγκαίρως ἀκαίρως, καθ' ὅ-
τι ἀφορούσεν τήν ἰδίαν αὐτοῦ ἡσυχίαν,
παρ' ὅλον τά χρόνια περνοῦσαν κουρασμέ-
να. Οὗτος ἦτο ἕτοιμος νά ταξιδεύῃ ὅπου-
δήποτε διά νά εἴπῃ τά ἀγαθά νέα πρός ὅ-
λους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχον εὐήκοα ὦ-
τα. Ὑπέστη πολλούς διωγμούς, ἀλλά οὐδέπο-
τε ἐτάλαντεύθη ἀπό τήν πορείαν αὐτοῦ.
Ποῖον ἦτο τό μυστικόν τῆς ἐγκαρτερήσεως
αὐτοῦ;

Εἰς β. Κορινθίους δ. 18 μανθάνομε
κάτι πού ἀφορᾷ τό οὐσιώδες τοῦ Παύλου.
Οὗτος εἶπεν "ἐπειδή ἡμεῖς δέν ἀτενίζομε
εἰς τά βλεπόμενα ἀλλά εἰς τά μή βλεπό-
μενα". Βεβαίως ὁ Παῦλος δέν ὠμιλοῦσεν πε-
ρί ἀνθρωπίνης δράσεως, ἀλλά περί πνευ-
ματικῆς δράσεως. Ὡν ἄνθρωπος, οὗτος ἐπί-
σης εἶδεν τά πολλά ἐπίγεια θέληγτρα πε-
ριβάλλοντα αὐτόν ἀκριβῶς καθὼς εὐρίσ-
κομεν αὐτά ὅλα γύρω ἡμῶν. Ἀλλά αὐτά δέν
εἶχον ἐπιρροήν ἐπ' αὐτοῦ, ἢ ἐπὶ τῆς πορεί-
ας τῆς ἐνεργείας ἐν τῇ ζωῇ, διότι οὗτος
ἦτο πεπεισμένος ὅτι, ἐν ἀντιπαραβολῇ μέ-
τούς οὐρανίους θησαυρούς οἱ ὁποῖοι προ-
σεφέροντο εἰς αὐτόν, ἐπίγειος τιμή καί
πλούτη ἦσαν ἀνάξια.

Μέ τόν ὀφθαλμόν τῆς πίστεως ὁ Παῦ-
λος διέκρινε τήν πρόσκλησιν ἐκτεινου-
μένην ὑπό τοῦ οὐρανίου Πατρὸς διὰ νά
γίνουν ἡ "νύμφη" τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, τοῦ δεδο-
ξασμένου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. (Ἀποκ. κβ.
17). Καί αὕτη εἶναι ἡ ἀναμενόμενη κληρο-
νομία—νά ἡμεθα πλησίον αὐτοῦ καί
συμμετάσχωμεν τῆς δόξης Αὐτοῦ, τιμῆς καί

ἀφθαρσίας καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα! Ἦτο διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως ὅτι ὁ ἀπόστολος ἰκανώθη νὰ ἴδῃ ξεδιπλωμένην ἐμπρὸς τοῦ τὴν μεγάλην Χιλιετῆ Βασιλείαν τῶν εὐλογιῶν αὐτῆς περί ζωῆς καὶ εἰρήνης δι' ὅλους. Καί ἦτο διὰ τοῦ ὡτός τῆς πίστεως ὅτι οὗτος ἤκουσεν τὴν θεῖαν πρότασιν νὰ γείνη κληρονόμος εἰς αὐτὴν τὴν βασιλείαν μέ τὸν Κύριον καὶ Λυτρωτὴν. Οὗτος ἐδέχθη αὐτὴν τὴν ἐλεήμονα πρόσκλησιν θεωρῶν ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα ἐν τῷ κόσμῳ ἐστεροῦντο ἀξίας ἐν συγκρίσει μέ τὰ αἰώνια πράγματα τὰ ὁποῖα ὁ θεὸς εἵχεν ὑποσχεθῇ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν αὐτόν.

Ὁ Παῦλος εἶχεν μία σαφῆ κατανόησιν τί ἦτο ἡ ζωσα πίστις, καὶ δυνάμεθα νὰ μανθάνωμεν ἐξ αὐτοῦ. Εἰς — Εβραίους II ἐνδέκατον Κεφ. οὗτος εἶπεν. "Ἰίστις, εἶναι ἐλπιζομένων πεποίθησις, βεβαίωσις πραγμάτων μὴ βλεπομένων" (ἐδάφιον I). Ὁ Καθηγητής — STRONG ἀποδίδει τὴν λέξιν πίστις ὡς σημαίνουσιν (καταδίκην θρησκευτικῶν ἀληθειῶν σταθερότης). Ἐκτιμούμεν αὐτούς τοὺς ὀρισμούς διότι οὗτοι ἀνέχονται τό βάθος τῆς κατανόησεως ἡμῶν περί τοῦ λόγου. Ἡ δὴλωσις τοῦ Παύλου ὅτι ἄνευ πίστεως εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐαρεσθῶμεν εἰς τὸν θεόν "διότι ὁ προσερχόμενος εἰς τὸν θεόν πρέπει νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶναι καὶ γίνεται μισθαποδότης εἰς τοὺς ἐκζητοῦντας αὐτόν" (Εβρ. ια' 6) καὶ δίδει μίαν ἰδέαν περί τῆς μεγάλης σπουδαιότητος ἣ ὁποῖα τίθεται εἰς τὴν πίστιν. Προφανῶς ἄνευ πίστεως εἰς τὸν θεόν δέν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ καθολοκληρίαν.

του, καί νά υπάγη εἰς γῆν τήν ὁκοίαν ὁ
θεός ἤθελεν υποδείξει εἰς αὐτόν. ἔδάφ. Ι.

Τοῦτο ἀληθῶς ἀπαιτεῖ πίστιν. Ὁ θε-
ός δέν εἶπεν εἰς αὐτόν ποῖος ἦτο ὁ προ-
ορισμός αὐτοῦ. Οὗτος ἀπλῶς εἶχεν νά φύγῃ
στηριζόμενος εἰς τήν υπόσχεσιν τοῦ θε-
οῦ, ὅτι οὗτος ἤθελεν κατευθύνει καί ὁδη-
γήσει αὐτόν εἰς τό μέρος ὅπου οὗτος ἔπ-
ρεπε νά ἐγκαταστηθῇ καί νά ὀνομάσῃ τήν
νέαν αὐτοῦ κατοικίαν. Ἐπειδὴ οὗτος ἦτο
πλούσιος ἄνθρωπος μέ πολλά υπάρχοντα-
-βόας καί ποιμνία, δούλους καί οἰκιακά
ἀγαθά--ἀπαιτοῦσεν μίαν μεγάλην προσπά-
θειαν νά συναθροίσῃ τήν οἰκογένειαν αὐ-
τοῦ καί υπάρχοντα μαζί, ἐν προπαρασκευῇ
διὰ τό ταξειδίον. Οὗτοι ἠρώτησαν πού ὑ-
πάγομεν; "Καί ὁ Ἀβραάμ εἶπεν "δέν γνωρί-
ζω, ἀλλά ὁ θεός θά κατευθύνῃ τήν ὁδόν
μας". ὁποῖα πιστις; ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος
ἔγραψεν, "Πίστευσε δέ ὁ Ἀβραάμ εἰς τόν
θεόν καί ἐλογίσθη εἰς αὐτόν εἰς δικαιο-
σύνην καί φίλος τοῦ θεοῦ ὠνομάσθη"
Ἰάκ. β': 23.

Ἀργότερον ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ ἐ-
δοκιμάσθη καθ' ὅλην τήν μακράν ἀναμονήν
διὰ τό ὑποσχεθέν σπέρμα. Ὁ θεός εἶχεν
βεβαιώσει αὐτόν ὅτι ἤθελεν γεῖναι πατήρ
μεγάλου ἔθνους, ἀλλά δέν συνέβη παρά ὅ-
ταν οὗτος ἦτο 100 ἐτῶν ὅτε ὁ υἱός αὐ-
τοῦ Ἰσαάκ ἐγεννήθη καί ἀκόμη δρυμεῖα
δοκιμασία ἐπεβλήθη ἐπ' αὐτοῦ μερικά ἔτη
ἀργότερον, ὅταν ὁ θεός ἀπήτησεν ὅπως
οὗτος λάβῃ τόν Ἰσαάκ -- τόν "μονογενῆ
αὐτοῦ υἱόν" (Γεν. κβ': 2) καί προσφέρῃ αὐτόν
ὡς θυσίαν; Ὁ Ἀβραάμ δέ ἠννόησεν τόν

σκοπόν τοῦ Θεοῦ καί ἠκουλούθησεν τάς ὀδηγίας αὐτοῦ. Ἐκείτο ὁ Ἰσαάκ πειθήνιος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου μέ τόν πατέρα αὐτοῦ ἱστάμενον ἐπάνω αὐτοῦ, μέ τήν χειρα ἐκτεταμένην μέ τήν μάχαιραν εἰς τήν χειραν αὐτοῦ ἔτοιμος νά φονεύσῃ αὐτόν. Ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐφώνησεν, "Ἀβραάμ Ἀβραάμ, ---μή ἐπιβάλης τήν χειραν σου ἐπὶ τό παιδάριον, καί μή πράξης εἰς αὐτό μηδέν---διότι ἐγνώρισα ὅτι φοβέσῃ τόν Θεόν." Ὅποια δοκιμασία πίστεως καί ὑπακοῆς! Καί ὁ Ἀβραάμ ἔδειξεν ὅτι οὗτος κατεῖχεν ἀμφοτέρας αὐτάς τάς ἰδιότητας εἰς μέγαλο μέτρον.

Ἐπῆρξαν πολλοί ἥρωες τῆς πίστεως. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει εἰς Ἑβραίους IIον κεφ. περί πολλῶν ἐξ αὐτῶν, διὰ τήν ἐνθάρρυνσιν ἡμῶν, καί διὰ τήν κατανόησιν ἡμῶν τοῦ πῶς ἀκριβῶς ἡ πίστις ἐργάζεται. Οὗτος ἀνέφερεν τόν Νῶε, ὁ ὁποῖος "ἔγεινε κληρονόμος δικαιοσύνης ἥτις εἶναι διὰ πίστεως" ἑδάφιον 7. Ἀνακαλοῦμεν τήν ἱστορίαν τοῦ Κατακλυσμοῦ καί πῶς ὁ Νῶε πιστῶς ἔκτισε τήν Κιβωτόν σύμφωνα μέ τάς ὀδηγίας τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν ὁποίαν οὗτος καί ἡ ἁμεσος οἰκογένεια αὐτοῦ ἐπέπλευσεν ἀσφαλῆς, ἀπό τήν παλαιάν οἰκονομίαν εἰς τήν νέαν (B. Πέτρ. β:5, γ:6).

Ἐνα ἄλλο μέγαλο παράδειγμα πίστεως ἦτο ὁ Γεδεὼν. Ἡ δευθέρησις τοῦ Θεοῦ μέ τό Ἰσραήλ περιελάμβανε τάς εὐλογίας αὐτοῦ ὅταν οὗτοι ἠκολούθουν τάς ἐντολάς αὐτοῦ, καί τάς τιμωρίας αὐτοῦ ὅταν οὗτοι δέν ἤθελον ἀκολουθήσῃ τάς ἐντο-

λάς αὐτοῦ. Τό 'Ισραήλ ἐπανειλημένως ἀπε-
δείχθη ἄπιστον εἰς τόν 'Ιεχωβά καί δι-
ά τιμωρίαν ἐπετράπη ὅπως ὑπάγουν εἰς
αἰχμαλωσίαν εἰς διάφορα ἔθνη. Εἰς αὐτήν
τὴν περίστασιν τῆς ἱστορίας τοῦ 'Ισ-
ραήλ ὁ θεός ἐξέλεξεν τόν Γεδεών διὰ νά
ἀπελευθερώσῃ τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τὰς χει-
ρας τῶν 'Αμαδιανιτῶν, διότι οὗτος ἡσθάν-
θη ὅτι οὗτοι εἶχον μάθει νά ἀποβλέπουν
εἰς αὐτόν δι' ἀπελευθέρωσιν· μετὰ ἀπό
ἐπτά ἔτη αἰχμαλωσίας εἰς αὐτό τό ἔθνος.

Ὁ Γεδεών ἐξελέγη διὰ νά γείνη ὁ στρα-
τηγός εἰς τόν στρατόν τοῦ θεοῦ ἐναντί-
ον τοῦ πελωρίου στρατοῦ τῶν Μαδιανιτῶν -
-135,000 ρωμαεῖοι! Οὗτος ἐστρατολόγησεν
ἄνδρας ἀπό ὅλας τὰς φυλάς τοῦ 'Ισραήλ,
καί 32,000 ἀνταπεκρίθησαν. Ἀλλά μέσω
διαφόρων μεθόδων ἐκριζώματος τῶν φοβι-
σμένων καί ἀπροθύμων, ὁ θεός ἐξέλεξεν μό-
νον ἓνα πολύ μικρόν ὄμιλον 300 ἀνδρῶν
διὰ νά ὑπάγουν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐ-
τῶν. Χρησιμοποιοῦν τό εὐφυές σχέδιον τοῦ
θεοῦ αὐτοί οἱ ἔμπειροι ἀλλά γενναῖοι ἡ-
ρωες ὑπό τὴν ἡγεσίαν τοῦ Γεδεών, ἐνίκη-
σαν μέ πλήρη κατατρόπωσιν τῶν σκληρῶν
μαχητῶν τοῦ στρατοῦ τῶν Μαδιανιτῶν. Πίς-
τις καί ὑπακοή ἀκόμη μίαν φοράν ἐθριάμ-
βευσαν.

Ὁ 'Απόστολος Παῦλος συνεχίζει εἰς
τὴν διατριβὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πίστεως δι-
ά νά ἀπαριθμίσῃ τοὺς πολλοὺς ἁγίους ἄν-
δρας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. "Διὰ πίστεως ἔ-
πесαν τὰ τεῖχη τῆς 'Ιερικῶ ἀφοῦ ἐκυκλώ-
θησαν ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας---Καί τί ἔτι νά

λέγω? Διότι θέλει μέ λείψει ὁ καιρός διηγούμενος περί Σαμψών, Δαβίδ, Σαμουήλ καί τῶν προφητῶν, οἵτινες διά πίστεως ἐπολέμησαν βασιλείας, ἡργάσθησαν δικαιοσύνην, ἐπέτυχον τάς ἐπαγγελίας, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας, ἔγειναν ἰσχυροί ἐν πολέμῳ. Ἔλαβον γυναῖκας τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἀναστηθέντας. ἑδάφια 30-35.

Εἰς αὐτόν τόν σύντομον κατάλογον τῶν ἡρώων, ὁ Παῦλος ἀνέφερεν μερικὰς ἀπό τάς διαφόρους πείρας τῶν Ἀρχαίων Ἀριστέων, καί πῶς ὁ θεός ἀπελευθέρωσεν καί ἐβοήθησεν αὐτούς. Ἀλλά ὁ Ἀπόστολος ἐσυνέχισεν νά ὑπενθυμίζῃ μερικοὺς, οἱ ὁποῖοι δέν ἐφείσθησαν, παρά τὴν μεγάλην αὐτῶν πίστιν. Μερικοὶ ὑπέφερον "δοκιμασίας ἐμπαιγμούς καί μαστιγώσεις ἀκόμη δέ καί δεσμά καί φυλακὴν· ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ἐπειράσθησαν, μέ σφαγὴν μαχαίρας ἀπέθανον, περιεπλανήθησαν μέ δέρματα προβάτων, μέ δέρματα αἰγῶν· ὕστεροί· θλιβόμενοι, κακουχούμενοι· (τῶν ὁποίων ἦτο ἀνάξιος ὁ κόσμος), οὗτοι ἐπλανήθησαν ἐν ἐρήμiais, καί ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς τρύπαις τῆς γῆς. Καί οὗτοι πάντες, ἂν καί ἔλαβον καλὴν μαρτυρίαν διὰ τῆς πίστεως, δέν ἀπῆλυσαν τὴν ἐπαγγελίαν· διότι ὁ θεός προέβλεψεν καλῆτερον τι περί ἡμῶν, διὰ νά μή λάβωσι τὴν τελειότητα χωρὶς ἡμῶν" (ἑδάφ. 36-40).

"Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἥρωες -- ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν διὰ μαχαίρας, καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφείσθησαν, ἐπέδειξαν με-

γάλην πίστιν εἰς τόν θεόν. "Ἐνεκεν τούτου ὁ θεός ἐδικαίωσεν αὐτούς πρός φιλίαν μετ' αὐτοῦ. (Ἰακ. β:23-24). Οὗτοι δέν ἦσαν τέλειοι ἄνθρωποι, ἀλλά ἦσαν δυναστοί ἔνεκεν τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῶν εἰς τόν Δημιουργόν αὐτῶν. Ὁ θεός ἤκουσεν τάς προσευχάς αὐτῶν καί ὠδήγησεν καί κατηύθυνεν ὡς φίλων αὐτοῦ. Ἡ πίστις ἡμῶν γίνεται ἰσχυροτέρα καθὼς ἀναγινώσκωμεν περί τῆς πίστεως αὐτῶν, ὑπό πολύ δυσμενεῖς περιστάσεις.

Τί ὁ Παῦλος ἐννοοῦσεν ὅταν οὗτος ἐπρόσθεσεν τοὺς λόγους "διὰ νᾶ μὴ λάβωσι τὴν τελειότητα χωρὶς ἡμῶν" (ἐδ. 40). Εἴμεθα καλῆτεροι ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Ἀριστεῖς ὥστε ἤθελεν δοθῇ εἰς ἡμᾶς μεγαλῆτερον βραβεῖον, ὑψηλότεραι εὐθύναι καί προνόμια παρὰ ὅτι ἤθελεν δοθῇ εἰς αὐτούς; Τί εἶναι αὐτό τό "καλῆτερόν τι" εἰς τό ὅποιον ἀναφέρεται ὁ Παῦλος; Μία ἔκφρασις ὑψηλοτέρου βραβεῖου εἶναι εἰς Ἰωάν. α:12. Ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης μᾶς λέγει ὅτι ἡ πρόσκλησις ἡμῶν δέν εἶναι πρός (φιλίαν) ἀλλά πρός (υἱοθεσίαν). "ὅσοι δέ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νᾶ γείνωσι τέκνα θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τό ὄνομα αὐτοῦ".

Ὁ Ἰησοῦς καί οἱ ἀπόστολοι ἐπίστρεφον καί ἐδίδασκον ἀκριβῶς τό ἴδιον Εὐαγγέλιον τό ὅποιον εἶχεν διδαχθῇ εἰς τόν Ἀβραάμ ἐν σοὶ θελούσῃ εὐλογηθῇ ὅλαι αἱ φυλαί" (Γαλάτ. γ:5). Εἰς

αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ὁ Παῦλος ἐξηγήσεν ποῖοι εἶναι τὸ "σπέρμα" ποῦ θὰ ἐγίνετο ἐκ τοῦ 'Αβραάμ. Οὗτος εἶπεν "Πρὸς δὲ τὸν 'Αβραάμ ἐλαλήθησαν αἱ ἐπαγγελίαι, καὶ πρὸς τὸ σπέρμα αὐτοῦ. Οὗτοι δὲν λέγει καὶ πρὸς τὰ σπέρματα, ὡς περὶ πολλῶν, ἀλλὰ περὶ ἑνός, "καὶ πρὸς τὸ σπέρμα σου", ὅστις εἶναι ὁ Χριστός, (ἐδάφ. 16). Ὁ 'Απόστολος ἐσυνέχισεν τὴν ἐξηγήσιν αὐτοῦ, διὰ νὰ δείξῃ πῶς χριστιανοὶ ἔχουν ἓνα μέρος εἰς αὐτὴν τὴν διευθέτησιν, λέγων, "διότι πάντες εἰσθε υἱοὶ θεοῦ διὰ πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ - ἐάν δὲ εἰσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἰσθε σπέρμα τοῦ 'Αβραάμ καὶ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν κληρονόμοι" (ἐδάφ. 26, 29). Τοῦτο εἶναι μυστήριον. (Ἐφεσ. ε:32). "Χριστός εἰς ἐσᾶς ἡ ἐλπίς τῆς δόξης" εἶναι τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον "ἦτο ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, τῶρα δὲ ἐφανερώθη εἰς τοὺς 'αγίους αὐτοῦ" (Κολ. α:27).

Εἶναι θαυμάσιον πρᾶγμα νὰ καλῇται τις φίλος τοῦ θεοῦ! Ἀλλὰ ὁ Χριστός ἦνοιξεν μίαν "νέαν καὶ ζῶσαν ὁδόν" διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ καλούμεθα υἱοὶ τοῦ θεοῦ! (Ἐβρ. ι:20). Καὶ τὸ βραβεῖον ἡμῶν, ἐάν φανῶμεν πιστοὶ μέχρι θανάτου θὰ εἶναι νὰ ἔχωμε συμμετοχὴν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀπονομῆς τῶν εὐλογιῶν εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τὸν Χιλιετῆ Αἰῶνα, ὡς τὸ σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας! (Ἀποκ. β:10, 26, γ:21). Τοῦτο περιλαμβάνει τὸ προνόμιον τῆς βοηθείας τῶν Ἀρχαίων Ἀριστέων εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν ἐνταυθα ἐπὶ τῆς γῆς. Οὗτοι θὰ εἶναι οἱ ἐπίγειοι ἀντιπρόσωποι τοῦ θεοῦ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποκαλύψουν τὸ θέλημα

τοῦ θεοῦ καί σκοπὸν εἰς ὅλην τὴν ἀνθρω-
πότητα. Καί τό "σπέρμα" ἐκ τῆς οὐρανό-
αὐτῶν θέσεως, θά κατευθύνουν τὰς ἐνεργεί-
ας αὐτῶν δίδοντες συμβουλὴν εἰς αὐτοὺς
καί βοήθειαν εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Τὰ δύο χιλιάδες περίπου ἔτη τὰ ὁποῖ-
α ἔχουν περάσει ἀφ' ὅτου ὁ Χριστὸς ἦνοι-
ξεν αὐτὴν τὴν νέαν καὶ ζωσαν ὁδόν, κα-
λοῦνται ὁ Εὐαγγελικὸς Αἰὼν. Ὁ θεὸς ἔθεσε
τόν καιρὸν τοῦτον χωριστά διὰ τὴν ἐκ-
λογὴν καὶ δοκιμασίαν τοῦ "σπέρματος" ἢ
τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.
(Ἐφεσ. ε:30-32). Ἡ πίστις ἡμῶν πρέπει
νὰ δοκιμασθῇ τώρα· ἡ δοκιμὴ τῆς πίστεώς
σας πολὺ τιμιωτέρα οὐσα παρὰ τὸ χρυσίον
τό φθειρόμενον, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζόμε-
νον, εὗρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν ὅταν φανερωθῇ ὁ Ἰησοῦς Χριστός".
Α. Πέτρ. α:7. Ἡ δοκιμασία αὕτη τῆς πίσ-
τεως δὲν εἶναι μόνον δοκιμασία τῆς δια-
νοητικῆς γνώσεως τῆς θείας ἀληθείας, ἀλ-
λά ἐπίσης τῆς καρδίας ἡμῶν· πεποιθούσης
εἰς τὸν θεόν. Ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ χρυσοῦ
εἶναι μία ἐξαιρετικὴ εἰκὼν. Ὅταν ὁ χρυ-
σὸς τίθεται εἰς τὴν πυράν, μόνον ἡ ἀκα-
θαρσία ἀφαίρεται· ὁ χρυσοῦς παραμένει ἀ-
βλαβής!

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἀριστεῖς ἀπέδειξαν τὴν
πιστότητα αὐτῶν διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὰς
ὑπαγορεύσεις τοῦ θεοῦ. Ὁ Ἀβραάμ δὲν ἀ-
πεφάσισεν ὅτι ἤθελεν δεῖξαι τὴν πίστιν
αὐτοῦ εἰς τὸν θεόν προσφέρων τὸν υἱόν
αὐτοῦ ἐν θυσίᾳ! Ὁ Νῶε δὲν ἀπεφάσισεν ὅτι
ὡς κτίσις, ἓνα μεγάλο πλοῖον διὰ νὰ δεῖ-
ξῃ τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τὸν θεόν; Γεδε-
ὼν δὲν ἀπεφάσισεν ὅτι ὅλοι ποῦ ἐχρειά-

ζετο ἦσαν 300 ἄνδρες, καί ὁ θεός θά ἀ-
πελευθέρωνεν αὐτόν· ὅχι, αὐταὶ ἦσαν αἱ
ἀπαιτήσεις τῆς πίστεως καί ὑπακοῆς εἰς
τάς ἐντολάς τοῦ θεοῦ.

Καί ἡμεῖς ἐπίσης, γνωρίζομεν ὅτι
πρέπει νά προσπαθοῦμε νά πράττωμε τό θέ-
λημα τοῦ θεοῦ μέ ὑπακοήν καί νά ὑπηρε-
τοῦμεν αὐτόν πιστῶς. Διά νά γνωρίσωμε τό
θέλημα αὐτοῦ δι' ἡμᾶς πρέπει νά δίδωμε
προσοχήν εἰς τόν λόγον, τόν ὁποῖον Οὗ-
τος ἐπρομήθευσεν εἰς ἡμᾶς--τὴν Βίβλον--
ὅπου ὁ θεός ἐσυσμάτισεν ὅλα τὰ ἀναγ-
καῖα μαθήματα καί ὁδηγίας διὰ τὴν ὁδόν
ἐν τῇ ὁποίᾳ Οὗτος θέλει νά περιπατῶμεν.
Μέ αὐτάς μανθάνομε πῶς νά παρουσιάζωμε
τὴν ζωὴν μας ὡς δεκτάς θυσίας εἰς Αὐ-
τόν. Ἀλλά διὰ νά κατανοήσωμεν τὴν Βίβ-
λον, οἱ ὀφθαλμοὶ μας πρέπει νά διαφωτισ-
θοῦν μέ τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἄνευ τοῦ ὁποί-
ου εἶναι ἀδύνατον νά κατανοήσωμεν τό
σχέδιον αὐτοῦ.

Μέσω τῆς κατευθύνσεως τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος ἡμεῖς "ὀρθοτομοῦμεν τόν λό-
γον τῆς ἀληθείας" (Β. Τιμ. β' 15). "Διδασκα-
λία ἐπὶ διδασκαλίαν, στίχος ἐπὶ στίχον,
ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ" (Ἡσα. κη' 13) Μέ-
σον μελέτης προσδεύομεν περισσότερο
εἰς τὰς διδασκαλίας καί ἔχομε μίαν σα-
φεστέραν κατανόησιν κάθε στοιχείου τῆς
ἀληθείας.

Ἡ πορεία αὕτη περιγράφεται ὡς (τρώ-
γοντες). Ὁ Παῦλος ἔγραψεν "ὡς πρὸς νῆπια
ἐν Χριστῷ, γάλα σας ἐπότισα, καί οὐχί
στερεάν τροφήν· διότι δέν ἠδύνασθε ἔτι

νά δεχθῆτε αὐτήν" (Α. Κοριν. γ' Ι-2). Καί
 πάλιν εἰς (Ἑβρ. ε' Ι3 καί Ι4) παρ' ὃ με-
 τέχων γάλακτος, εἶναι ἄπειρος τοῦ λό-
 γου τῆς δικαιοσύνης· ἐπειδὴ εἶναι νήπι-
 ος. Τῶν τελείων εἶναι ἡ στερεὰ τροφή,
 ὅτινες διὰ τὴν ἑξὶν ἔχουσι τὰ αἰσθητή-
 ρια γεγυμνασμένα εἰς τὸ νά διακρίνωσι
 τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Καθὼ παιδίον βαθ-
 μιαίως αὐξάνει ἀρκετὰ ὥριμον διὰ νά χει-
 ρίζεται στερεάν τροφήν, οὕτω εἶναι μέ τὸν
 χριστιανόν. Μανθάνοντες τὰς ἀρχάς· τῆς
 ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης πρῶτον, ἔχομεν
 βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας μανθάνομεν περισ-
 σοτέρας πολυπλόκους λεπτομερείας τοῦ
 σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου ἡμεῖς ἀ-
 ναμένομεν νά συμπεριφερώμεθα ὡς ἐν πλήρ-
 ρει ἀναπτύξει ἀνθρώπινα ὄντα. "στερεὰ
 τροφή ἀνήκει εἰς αὐτοῦς οἱ ὁποῖοι εἶναι
 πλήρεις ἡλικίας."

"Απαξ ἐγίναμε ὥριμοι χριστιανοί, αἱ
 δοκιμασίαι ἀρχίζουν. Ἐχει λεχθῆ ὅτι ἐ-
 κεῖνοι οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὸν Θεόν κά-
 λιστα, οἱ πλεῖστοι ἐμπιστεύονται αὐτόν.
 Ἡ πίστις ἡμῶν αὐξάνει καθὼς βαδίζομεν
 κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ τῆς ὑπακοῆς. Ὁμιά-
 ζει βαδίζοντες μέ δύο παιδιά -- δέν δύ-
 νασαι νά λάβης ἓνα βῆμα ὑπακοῆς χωρὶς
 νά λάβης ἓνα βῆμα πίστεως. Καί οὕτω ἡ
 πίστις ἡμῶν καὶ ἡ ὑπακοή δοκιμάζονται.
 Ἦτο οὕτω μέ τὸν διδάσκαλον ἡμῶν, καὶ
 εἶναι οὕτω μέ ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας
 εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος ἔγραψεν πολὺ πλη-
 ροφορικὸς λόγους εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐ-
 τοῦ, διὰ νά ρίψῃ φῶς εἰς μίαν ἐπικρατοῦ-

σαν ἀμφισβήτησιν εἰς τὴν πρωτόγονον ἐκκλησίαν. Μερικοὶ εἶπον ὅτι τὰ ἔργα δέν λογίζονται ὡς τίποτε—μόνον ἡ πίστις ἔχει ἀξίαν. Ἄλλοι ἔλαβον τὴν ἀντίθετον στάσιν παρακινουῦντες ὅτι τὰ ἔργα ἡξίζον περισσότερο τῆς πίστεως. Ἀλλὰ ὁ Ἰάκωβος εἶπεν "ἀλλὰ θέλει τις εἰπεῖ, σύ ἔχεις πίστιν, καὶ ἐγὼ ἔχω ἔργα· δεῖξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου καὶ ἐγὼ θέλω σοὶ δεῖξει ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν μου," (Ἰάκ. β: 18). Ἀληθῆς πίστις εἰς τὸν θεὸν πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ζῶμεν.

"Ἐνα παράδειγμα τὸ ὁποῖον δίδεται ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου καλῶς ἐξεικονίζει τὸ σημεῖον τοῦτο "ἐάν δέ ἀδελφός ἢ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχουσι, καὶ στερῶνται τῆς καθημερινῆς τροφῆς, καὶ εἴπῃ τις ἐξ ὑμῶν πρὸς αὐτοὺς, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ θερμένεσθε καὶ χορτάζεσθε, καὶ δέν δώσητε εἰς αὐτοὺς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος, τί τό ὄφελος; Οὕτω καὶ ἡ πίστις ἐάν δέν ἔχει ἔργα, νεκρά εἶναι καθ' ἑαυτὴν" (ῥωμ. 15-17). Τὰ προνόμια ταῦτα δέν θὰ εἶναι διαθέσιμα πάντοτε, καὶ ἐνθέρμως ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὠφεληθῶμεν αὐτῶν, ἐνῶ ταῦτα ἀκόμη εἶναι ἀκόμη ἀνοικτὰ εἰς ἡμᾶς.

"Ὅταν ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἰδρύνεται ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, οἱ Ἀρχαῖοι Ἀριστεῖς θὰ ἀναστηθοῦν ἐκ τῶν νεκρῶν—τὸ βραβεῖον διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐτῶν πίστιν εἰς τὸν θεόν θὰ εἶναι τελεία ἀνθρωπίνη ζωὴ. Οὗτοι θὰ εἶναι οἱ ἐπίγειοι

ἀντιπρόσωποι τοῦ μεγάλου Μεσίτου--"ἄρχοντες ἐφ' ὅλης τῆς γῆς!" Ψαλ. με. ΙΒ). Τό βραβεῖον τῆς ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐτῆς πίστιν εἰς τὸν θεόν θά εἶναι ἀκόμη ὑψηλότερα. "Μακάριος καὶ ἅγιος ὅστις ἔχει μέρος εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν· ἐπὶ τούτων ὁ θάνατος ὁ δεύτερος δέν ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλὰ θέλουσιν εἰσθε ἱερεῖς τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θέλουσιν βασιλεύσει μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη" (Ἀποκάλ. κ. 6). Ἡ μεγάλη ὑπόσχεσις τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ θά ἐκπληρωθῇ. "Ἐν σοί, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου θέλουσιν εὐλογηθῆ ὧραι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς".

Ἡ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ διὰ τὸ ἔτος 2012
 συμπίπτει 5 Ἀπριλίου, ἡμέραν
 Πέμπτη, καὶ ὥραν 6ην μ.μ.

---οοο---

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

"Αρα λοιπόν δέν εἴσθε πλέον ξένοι
καί πάροιχοι, ἀλλά συμπολίται τῶν ἁγί-
ων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ" Ἐφεσ. β: 19.

---ooo---

Υπό τόν Μωσαϊκόν Νόμον, οἱ Ἕθνι-
κοί ἐθεωροῦντο ξένοι. Ἀκόμη καί
ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔζων μεταξὺ
τῶν Ἰουδαίων δέν ἐθεωροῦντο
συμπολίται ἐκτός ἐάν καταλλήλως προσυ-
λητίζοντο εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀπαιτή-
σεις τοῦ Νόμου. Μία ἐξεικόνισις τοῦ γε-
γονότος τούτου τῆς ζωῆς εἶχεν κατὰ
γράμμα διευθετηθῇ εἰς τόν Ναόν τοῦ Ἡ-
ρώδου Μόνον Ἰουδαῖοι ἐπετρέποντο ἐν-
τός τῶν ἱερῶν τμημάτων τοῦ Ναοῦ, ἔξω
τῶν ὁποίων ἦτο αὐλή καλουμένη ἡ Αὐλή
τῶν Ἑθνικῶν. Ἐνας πέτρινος φράχτης δι-
εχώριζεν τὴν αὐλήν ταύτην ἀπὸ τὰ τμή-
ματα τοῦ Ναοῦ, καί ἀναφέρεται τοῦτο εἰς
(Ἐφεσ. β: 14) "τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ".

Ὁ τοῖχος οὗτος εἶχεν τέσσαρας καὶ ἥμισυ πόδας ὕψος καὶ ἐπὶ τούτου ἦτο πλάξ ἡ ὁποία ἔγραφεν "οὐδεὶς ἄνθρωπος ξένης φυλῆς ἐπιτρέπετο ὥπως εἰσέλθῃ ἐντὸς κιγκλιδώματος καὶ τοῦ φράχτου τὰ ὁποῖα εἶναι γύρω τοῦ Ναοῦ. Ἐάν τις ἐνεργήσῃ οὕτω, ἅς γυνώριζῃ ὅτι οὗτος ἅς μέμφεται ἐαυτὸν διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ θανάτου ἥτις ἐπακολουθεῖ!" Οἶδιος δὲ Παῦλος κάποτε εἶχεν κατηγορηθῇ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὅτι μυστικῶς εἶχεν φέρει ἓνα Ἑθνικὸν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, καὶ διατουτο οὗτοι προσεπάθησαν νὰ ἀφαιρέσουν τὴν ζωὴν αὐτοῦ (Πράξ. κα. 28-29).

Τό φορτίον τῆς ἀγγελίας τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἦτο ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχεν θέσει ἓνα τέλος πρὸς τὸν Νόμον, καὶ ὅτι τώρα δέν ὑπῆρχον πλέον περιορισμοὶ ἐπὶ τῶν Ἑθνικῶν διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ.

"Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ παρουσίαν δέν ἐδέχθησαν αὐτὸν ἀρκετοὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν προορισθέντα ἀριθμὸν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγίνοντο συγκληρονόμοι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν εὐλογιῶν. Αἱ Γραφαὶ μᾶς λέγουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια καὶ οἱ ἴδιοι δέν ἐδέχθησαν αὐτόν (Ἰωαν. α. II). Ὀλίγοι ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐδέχθησαν αὐτόν, τοιοῦτοι ὡς οἱ Ἀπόστολοι καὶ μαθηταί, καὶ ἡ Βίβλος λέγει, ὅσοι δέ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτούς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ γίνωσιν "υἱοὶ Θεοῦ" (Ἰωαν. α. I2).

Μή ὄντων ἀρκετῶν τῶν Ἰουδαίων τῶν δεχ-
θέντων τόν Ἰησοῦν, ἡ εὐκαιρία ἐκῆγεν
εἰς τὰ ἔθνη. Εἶναι αὐτό διὰ τό ὅποιον
ὁ θεός ἐπεσκεφθῇ τοὺς ἔθνικοὺς, καθὼς
ὑποδεικνύεται εἰς τό γραθικόν ἐδάφιον
τό ὅποιον μελετῶμεν.

Ἡ ἰδικὴ αὕτη τάξις τῆς συγκληρονομί-
ας μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀμφοτέρω Ἰουδαῖοι
καὶ ἔθνικοι θά φέρουν τό ὄνομα τῆς οἰ-
κογενείας τοῦ θεοῦ ὡς υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκ
μίας ἄλλης ἀπόψεως, οὗτοι παριστῶνται εἰς
τάς Γραφάς ὡς γενόμενοι ἡ Νύμφη τοῦ Χρι-
στοῦ. Εἰς τό 14ον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύ-
ψεως οὗτοι ἀναγνωρίζονται ὡς ἐκεῖνοι οἱ
ὅποιοι ἔχουν τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς γεγραμ-
μένον εἰς τὰ μέτωπα αὐτῶν ἐδάφ. I.

Αἱ διευκρινιστικαὶ αὗται ἐκφοράσεις
σκοπᾶν ἔχουσιν νά συνδέσουν πρὸς ἡμᾶς
τὴν ἐγγύτητα τῆς συσχετίσεως ἡμῶν πρὸς
τόν θεόν καὶ τόν οἶκον αὐτοῦ. Τό ἐδάφιον
ἡμῶν ἐπίσης χρησιμοποιεῖ τὴν ἔκφρασιν
"συμπολίται τῶν Ἀγίων" διὰ νά περιγράψῃ
τὴν ἰδίαν σκέψιν τῆς ἐνώσεως καὶ ἐγγύτη-
τος μέ ὅλους ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ὁ θε-
ός τώρα καλεῖ εἰς τὰς διευθετήσεις τῆς
Βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ πλήρης σημαντικότης τούτου καὶ παρ-
ομῶν δηλώσεων τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν Ἀ-
ποστόλων δέν ἤθελεν γεῖναι μόνον δύσκο-
λος, ἀλλὰ ἀδύνατον δι' ἡμᾶς νά ἐννοήσωμεν
ἄνευ θείας βοηθείας, καὶ μέ αὐτὴν τὴν ἀν-
τίληψιν Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προσεύχεται
διὰ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἐφέσου ὥστε νά
φωτισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νοῦς σας, εἰς

τό νά γνωρίσητε ποία εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς
προσκλησεως αὐτοῦ, καί τίς ὁ πλοῦτος τῆς
κληρονομίας αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγίους
(Ἐφεσ. α:ΙΒ).

Καί ἡμεῖς ἐπίσης, φιλοξενοῦμεν τὴν ἰ-
δίαν ἐλπίδα, ὑπερεπιθυμοῦντες διὰ μίαν
καθαράν ἄποψιν τῆς κλήσεως ἡμῶν καί τῆς
ἐμπνεύσεως ἣ ὁποία θά προμηθεύσῃ ὅπως
ξεχνῶμεν τὰ ὀπισθεν ἡμῶν "καί ἀφιερῶσωμεν
σκέψιν καί προσπάθειαν" πρὸς τὸ ἐμπροσθεν
ἐπεκτεινόμενον! "Ἡμεῖς σταθερῶς θά θέσω-
μεν τὰς διανοίας ἡμῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανίου
ἡμῶν οἴκου, ἀκριβῶς καθὼς ὅταν ὅλοι οἱ
ἀδελφοί ἡμῶν καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικόν
Αἰῶνα. Ὅποία θαυμασία πολιτογράφησις
εἶναι ἰδική μας.

---ooo---

ΟΙΚΟΔΟΜΟΥΝΤΕΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

"Καί αὐτός ἔδωκεν ἄλλους μὲν ἀποσ-
τόλους, ἄλλους δέ προφήτας, ἄλλους δέ
Εὐαγγελιστάς, ἄλλους δέ ποιμένας καί
διδασκάλους πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν
ἀγίων διὰ τὸ ἔργον τῆς διακονίας, διὰ
τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ"
(Ἐφ. δ:ΙΙ).

---ooo---

Ανῆλθεθὰ νά βεβαιωθῶμεν ἐκ τοῦ ἐ-
κκλησίᾳ τούτου ὅτι, εἰς τὸν ὀργανι-
σμόν τῆς ἐκκλησίας ὁ Κύριος ἔχει
κατευθύνουσα χεῖρα, ὅτι οὗτος θέτει κάθε
μέλος εἰς τὸ σῶμα καθὼς τοῦτο εὐαρεστεῖ

αυτόν. Τοῦτο εἶναι ἓνα ζωτικῶς ἀναγκαῖον γεγονός νά τηρῶμεν εἰς τήν διάνοιαν, εἰς τήν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν μέ τοὺς ἀδελφούς. Ἐάν πιστεύωμεν ὅτι ἐκεῖνοι μετὰ τῶν ὁποίων ἐπικοινωνοῦμεν εἶναι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου τότε ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς νά ἡμεθα ὑπερβολικῶς προσεκτικοί εἰς τήν ἀναγκαιότητα τῆς κρίσεως τούτου ἢ ἐκείνου, ἢ περί τῆς θέσεως τήν ὁποίαν οὗτος κατέχει διότι δυνατόν νά κριθῶμεν ὑπό τοῦ Κυρίου.

Δέν ἦτο ἄνευ σκοποῦ ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἐτόνισεν τόν ἔλεχον τοῦ Κυρίου εἰς τάς ὑποθέσεις τοῦ ἀληθοῦς λαοῦ αὐτοῦ. Εἶναι πολύ εὐκόλον, πιθανῶς, νά συμπεράνωμεν ὅτι εἰς μερικάς ὑποθέσεις ὁ Κύριος δέ "θέτει" τά μέλη. Ἀλλά δύναται νά συμπερανθῇ ὅτι μόνον αὐτές αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησίας ποῦ μᾶς εὐχαριστοῦν εἶναι τοῦ ΚΥΡΙΟΥ.

Ἐὁ Κύριος "ἔδωκεν μερικοί" νά γείνουν ἀπόστολοι. Τοῦτο ἀνεφέρετο πρὸς τοὺς ἐμπνευσμένους Λάδεια. Ἡ ἐκλογὴ τούτων ἦτο ὀριστικὴ ἂν καὶ ἡ θέσις αὐτῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔχει ἐρωτηθῇ παρὰ πολλῶν. Ὁ Κύριος δέν ἀναγνώρισεν τήν ἐκλογὴν τοῦ Ματθαῖα ὑπό τῶν ἄλλων ἀποστόλων ἀλλὰ ἐξέλεξεν τόν Παῦλον ἀντί αὐτοῦ.

Ἐὁ ὅρος (προφήτης) δέν σημαίνει ἀναγκαιῶς μάντιν, ἀλλὰ εἰς τήν Ν. Διαθήκην εἰδικῶς οὗτος συχνάκις ἀναφέρεται μόνον εἰς ἓναν ἐξηγητὴν τῆς ἀληθείας. Μία διάκρισις γείνεται μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν διδασκάλων. Ὁ συμπερασμένος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἐνδέχεται νά χρησιμοποιηθῇ ὑπό τοῦ

Κυρίου, ἐν τούτοις ὄχι ἰδιαιτέρως πεπρω-
μισμένον διὰ νά γείνη δημόσιος ὁμιλητής.
Ὁ Ἀπολλῶ ἦτο ἓνας δημόσιος ἐρμηνευτής
τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά ὁ Ἀκύλας καί ἡ
Πρόκिला ἦσαν ἱκανοί νά διδάσκουν αὐτὴν
τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου περισσότερον τελεί-
ως παρ' ὅτι οὗτος ἐκατάλαβεν αὐτὴν ὅταν
οὗτος ἤρχισεν τὸ ἔργον τῆς διακονίας.

Εὐαγγελιστής εἶναι ἓνας ὅστις ἀναγγέ-
λει τὰ ἀγαθὰ νέα. Οὗτος δύναται νά διακη-
ρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ
πλῆθος, ἢ εἰς ἓνα μόνον ἄτομον. Δέν εἶναι
τὸ μέγεθος τοῦ ἀκροατηρίου, ἀλλά ὁ χαρακ-
τὴρ τῆς ἀγγελίας καί τὸ πνεῦμα τοῦ ἀτό-
μου ὅστις τὴν ἀναγγέλει, τὰ ὁποῖα εἶναι
τὰ ἀπαραίτητα κίνητρα δι' ἐνέργειαν.

Ἐπενθυμίζων τὰς διαφόρους κατηγορί-
ας τῶν ὑπηρετῶν τοῦς ὁποίους ὁ ΚΥΡΙΟΣ
ἔχει προμηθεύσει διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ
Χριστοῦ, ὁ Παῦλος συμπεριλαμβάνει Εὐ-
αγγελιστάς. Αὕτη εἶναι ἓνα εἶδος ὑπηρεσί-
ας ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅλοι δύνανται καί ὤφειλον
νά ἐνθαρρύνωνται ὅπως συμμετάσχουν. Σήμε-
ρον ἓνας δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἔχῃ μεγά-
λο χάρισμα ὁμιλίας διὰ νά γείνη Εὐαγγε-
λιστής. Μεγάλο μέρος τοῦ Εὐαγγελίου εἶ-
ναι γραπτὸν σῆμα. Ἀλλά τὸ πνεῦμα διὰ
νά τὸ ἐξαγγείλῃς χρειάζεται ἐντούτοις
προσόντα.

Μερικοὶ μεταξὺ τῆς ἐκκλησίας χρησι-
μοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Ποιμένου ὡς
ὑπό-ποιμένες, πνευματικοὶ ποιμένες. Πρὸς
αὐτοὺς ὁ Ἀποστολος Πέτρος γράφει "Ποι-

μάνατε τό μεταξύ σας ποιμνιον τοῦ θεοῦ,
— ,ἐπισκοποῦντες μή ἀναγκαστικῶς, ἀλλ'
ἐκουσίως· μηδέ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύ-
μως· μηδέ ὡς κυριεύοντες τήν κληρονομίαν
τοῦ θεοῦ, τύπῃ δέ· γινόμενοι τοῦ ποιμνί-
ου" (Α. Πέτρο, ε:2-3).

Ὁδηγοί οἱ ὅποιοι εἶναι πιστοί εἰς
τον ἐπιφορτισμόν αὐτῶν θά ἀγωνισθοῦν ἐν-
θέρμως διὰ τήν πίστιν τήν ἅπαξ παραδο-
θεῖσαν τοῖς ἀγίοις. Οὗτοι θά ζητοῦν τά
κάλιστα πνευματικά συμφέροντα τῶν ἀδελ-
φῶν ἀντί μόνον τό ἰδικόν των. Οὗτοι δέν
θά διστάσουν νά προειδοποιοῦν τόν ἀφιε-
ρωμένον ὅταν κίνδυνος πλησιάζει, ἂν καί
πράττοντες οὕτω, οὗτοι δυνατόν νά ἐκθέ-
σουν ἑαυτούς περιγελῶμενοι. Οὗτοι θά προ-
άγουν εἰρήνην καί ἁρμονίαν μεταξύ τῶν
ἀδελφῶν, ἀλλά δέν θά συνηγορήσουν εἰρή-
νην εἰς ὁποίαν δῆποτε τιμῇ. Οὗτοι θά ἴσ-
τανται σταθερῶς διὰ τὰς θεμελειώδεις δι-
δασκαλίας τῆς ἀληθείας. "Ἐνας ἀληθής πρε-
σβήτερος θά ἔχῃ μίαν γνησίαν ἀγάπην διὰ
τούς ἀδελφούς καί θά ὑπηρετῇ αὐτούς μέ
εὐγένειαν καί κατανόησιν, καί οὕτω
θά ἐκπληροῖ τόν σκοπόν τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. "περί
οἰκοδομῆς τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ".

---οοο---

"Ἐνδυθηῖτε τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν
κτισθέντα κατὰ θεὸν ἐν δικαιοσύνῃ
καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας" (Ἔφ. δ. 24).

---οοο---

Ο "παλαιὸς ἄνθρωπος εἶναι νεκρὸς
καὶ πρὶν ἐξηγήσωμεν τὴν περιγ-
ραφὴν αὐτοῦ, θέλοιμεν λέγει ὁ
(καλὴ ἀπελευθέρωσις)!

Ἀλλὰ εὐρίσκομεν τοῦτο ὅχι τόσον εὐ-
κολον. Τό νά ἀπεκδυθῶμεν τὸν παλαιὸν ἄν-
θρωπον ἀπαιτεῖται νά ἀνανεωθῶμεν ἐν
πνεύματι τοῦ νοός, μέ ὅ, τι ὁ Παῦλος ἀνα-
φέρεται νά ἐνδυθῶμεν τὸν "νέον ἄνθρωπον".
Πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν γείνει
νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ, ὁ Παῦλος πάλιν
ἔγραψεν "τά ἀρχαῖα παρήλθον, ἰδοὺ τά πάν-
τα ἔγειναν νέα" (Β. Κορ. ε. 17).

Μία μεγάλη ἀλλαγὴ ἔλαβε χώραν εἰς
ἀποτέλεσμα τοῦ νά ἡμεθα "ἐν Χριστῷ" καὶ
ἔχοντες γείνει "νέα κτίσματα". Ἀκόμη ἔ-
χομεν δοκιμασίας καὶ δυσκολίας, ἀλλὰ τώ-
ρα ἐννοοῦμεν ὅτι "πάντα συνερυνῶσι ἐπ' ἀγα-
θῶν" (Ρωμ. η. 28). Εἰς (Β. Κορ. ς. 6-7) ὁ Παῦ-
λος λέγει πῶς ἡ ἀλλαγὴ αὕτη γίνεται ἐ-
πιτυχῶς.

"Όταν αυτόπροβιβασιμός είναι τό κύριον ἡμῶν ἐνδιαφέρον, ἴσως νά μή ἔχωμεν ἐνοχληθῇ τόσον σοβαρῶς μέ ἀπόλυτον ἀγνότητα, τιμιότητα καί δικαιοσύνην. Ἀλλά εἰς τήν ἐπιδείξιν τῶν νέων μας σκοπῶν τίποτε δέν εἶναι δεκτόν εἰς τόν Κύριον παρά τά ὕφιστα πρότυπα τῆς ἀγνότητος.

"Ἐν γνώσει." Εἰς τό ἐπίγειον ἡμῶν ἐπάγγελμα ἓνα ὀρισμένον ποσό γνώσεως εἶναι ἀναγκαῖον· δύναται νά εἶναι γνώσις γεωργίας, μηχανικῆς, ἢ κάποιο ἄλλο εἶδος ἐπιδεξιότητος. Εἰς τήν νέαν ἡμῶν ἐπιδίωξιν γνώσις εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖα--γνώσις τοῦ ἔργου διά τό ὅποῖον ἔχομε κληθῇ νά πράξωμεν. Καί ὁ Κύριος μᾶς ἔχει δώσει αὐτήν τήν νέαν γνῶσιν. Εὐρίσκεται εἰς τόν Λόγον αὐτοῦ, καί εἰς τό θαυμάσιον Σχέδιον τῶν Αἰώνων.

"Ἐν μακροθυμίᾳ." Ὑπόμειν ἦτο ἀναγκαῖα εἰς τό παλαιόν ἡμῶν ἐπάγγελμα, διότι ὑπῆρχον δυσμενεῖς περιστάσεις. Ἀλλά ἡ ποιότης αὕτη τοῦ χαρακτῆρος εἶναι ἀκόμη καί τώρα περισσότερο ἀναγκαῖα, διότι ἔχομεν νά ὑποφέρωμε δυσκόλους δοκιμασίας πιστότητος, ἐπιτρέποντος τοῦ Κυρίου νά ἔλθωσιν ἐφ' ἡμῶν.

"Ἐν χρηστότητι." Όταν ἡμεῖς ἀπολαμβάνομε τάς παλαιάς ἡμῶν δόξεις, πιθανῶς νά μή δώσαμεν ἀρκετήν σκέψιν, ὥς ἔχομεν εἰς τήν ὑπόθεσιν ὅπως ἀγαθοποιοῦμεν πρός τοὺς ἄλλους. Ἀλλά τώρα μέ τήν νέαν πρόβλεψιν ἡ ἐξάσκησις χρηστότητος εἶναι ζω-

τική ανάγκη.

"Ἐν πνεύματι Ἀγίῳ! Εἰς τό παρελθόν δέν εἶχομεν τό Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νά μᾶς ὀδηγῇ καί μᾶς ὠθῇ. Εἰς τόν βαθμόν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμεθα κενοί δυνάμεθα νά πληρωθῶμεν καί νά ἐκτεγῶμεθα ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον εἰς τάς διαφόρους αὐτοῦ ἐκδηλώσεις, εἶναι τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης, ὑπακοῆς, καλωσύνης, συμπαιδείας καί ἄλλαι ποιότητες τοῦ χαρακτήρος τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός.

Τώρα ὁ ΚΥΡΙΟΣ μᾶς ἔχει δώσει ἓνα νέον πνεῦμα--τό Ἅγιον Πνεῦμα. Δι' αὐτοῦ ἀναγεννώμεθα εἰς νέαν ζωήν, καί αὕτη φέρει μαρτυρίαν μετὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἴμεθα τέκνα Θεοῦ. (Ρωμ. η': 16).

"Ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτως! Εἰς κάθε ἄποφιν αὐτῆς τῆς διακονίας εἰς τήν ὁποίαν ἔχομεν τό προνόμιον νά συμμετάσχωμεν, πρέπει νά κινούμεθα ὑπό ἀγάπης--ἀγάπης δια τόν Θεόν, διά τούς ἀδελφούς, διά τόν κόσμον, καί ἀκόμη διά τούς ἐχθρούς ἡμῶν.

Πρέπει νά χρησιμοποιῶμεν τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ. Εἰς τάς παλαιάς ἡμῶν προσπαθείας ἐζητοῦμεν νά ἀποκτήσωμεν τούς σκοπούς ἡμῶν διά τῆς βοήθειας τῆς ἀνθρωπίνης φιλοσοφίας, καί τῆς σοφίας τοῦ κόσμου τούτου. Ἀλλά τώρα μαζί μέ τόν νέον ἡμῶν ἐπάγγελμα, ὁ Κύριος μᾶς ἔχει δώσει νά χρησιμοποιοῦμεν τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἀκολουθοῦμεν τά σχέδια καί σκοπούς τοῦ Θεοῦ, ὅχι ἡμῶν τῶν ἰδίων.

Οὗτος μᾶς ἔχει προμηθεύσει μέ ἐκεῖ-
νο τό ὁποῖον ὁ Παῦλος ἀναφέρει ὡς "τῶν
ὀπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καί ἁ-
ριστερῶν". (Εἰς (Ἐφ. σ. 10-18) ὁ Παῦλος πα-
ρουσιάζει μέ ἀξιοληψίαν λεπτομέρειαν
τά διάφορα εἶδη τῆς πανοπλίας ταύτης.
Κατά γενικόν τρόπον δύναται νά φανῇ ὅ-
τι ἕκαστον μέρος αὐτῆς τῆς πνευματικῆς
πανοπλίας παριστάνει μίαν ἰδιαιτέραν ἐ-
φαρμογήν τῆς ἀληθείας.

Εἶναι, ὅτι μέ αὐτά τά ὑψηλά πράγματα
ἔχομεν γεῖνει νέα κτίσις "δυνάμει Θεοῦ".

-----οοο-----

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΖΩΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

"Ἰποτασσόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἐν φόβῳ
"Θεοῦ" (Ἐφεσίους ἑ. 21).

Τὸ ἐδάφιον ἡμῶν δέν σχετίζεται τόσον
πολύ πρὸς τὰ γραφικά ἐδάφια τὰ ὁ-
ποῖα τὸ ἐδάφιον ὡς ἀκριβῶς πρὸς ἐ-
κεῖνα τὰ προηγούμενα, ὅπου αἱ χαραί
τῆς χριστιανικῆς ἐπικοινωνίας ἐκωρᾶζον-
ται "λαλοῦντες μεταξύ σας μέ ψαλμοῦς
καὶ ὕμνους καὶ ᾠδὰς πνευματικὰς ᾄδοντες
καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν εἰς τόν
ΚΥΡΙΟΝ" ἐδάφιον 19.

"Ὅλαι αἱ ἀπόψεις τῆς χριστιανικῆς ἐ-
πικοινωνίας συγκεντρώνονται ἐν Χριστῷ
καὶ εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ μέ τό ὑπόδειγμα τό
ὁποῖον οὗτος ἔχει θέσει ἐνώπιον ἡμῶν--

"τό αὐτό φρονημα ἔστω ἐν ὑμῖν τό ὁποῖον ἦτο ἐν Χριστῷ· Εἶναι ὅταν ὅλοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔχουν τόν νοῦν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὗτοι εἶναι ἐνός νοός. Ἡ ἐνότης τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ συμμόρφωσις πρὸς κάθε παράδειγμα· τό ὡς ἡγουμέντος πρὸς ζωὴν Πνεύματος αὐτοῦ. Τό Εὐαγγέλιον διὰ τό ὁποῖον οὗτοι ἀγωνίζονται μαζί εἶναι τό "Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας" τό ὁποῖον οὗτος τόσον καθαρά διεκήρυξεν καί διὰ τό ὁποῖον οὗτος ἀπέθανεν. Οὐδεὶς χριστιανός ἔχει τόν ἰδικόν του νοῦν, εἰς πράγματα ἀνήκοντα εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι "ἡ κεφαλή κάθε (χριστιανοῦ) ἀνθρώπου εἶναι ὁ Χριστός.... καί ἡ κεφαλή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Θεός. (Α. Κορ. ια: 3).

Ἐπάρχουν διάφοραι ἀπόψεις τῆς συντροφίᾳς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅλοι τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦν ἡμᾶς ὅπως ὑπακούωμεν ὁ εἰς πρὸς τόν ἄλλον κατὰ ἓνα μεγαλύτερον ἢ ὀλιγότερον βαθμόν. Εἶναι ἡ συντροφία τῆς ἐκκλησίας. Ὅπως δὴποτε, εἶναι λάθος νά πιστεύωμεν ὅτι δυνάμεθα νά ἔχωμεν ἐν πνεῦμα ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ, ἐντούτοις εὐρῶς διάφορον εἰς τὴν κατανόησιν ἡμῶν περὶ τῶν διδασκαλιῶν τῆς Βίβλου.

Ἐνότης νοῦ εἶναι οὐσιώδης διὰ νά ἀπολαύσωμεν ἐνότητα τοῦ πνεύματος. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν εἰς τὰ μέγала βασιικά τῆς ἀληθείας εὐχαρίστως θά ἀγωνίζωνται μαζί διὰ τὴν πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δέν ἀπολαμβάνουν ἐνότητα τοῦ νοός θά εὗρουν ἑαυτούς ἀγωνιζομένους ὁ εἰς πρὸς τόν ἄλλον παρά ὅλοι μαζί.

Ἐπίσης εἶναι ἡ κοινωνία εἰς χριστιανικά παθήματα. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν πρὸς τοὺς Φιλιππησίους περὶ τούτου, λέγων "διότι εἰς ἐσὰς ἐχαρίσθη τό ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, οὐ μόνον τό νά πιστεύητε εἰς αὐτόν, ἀλλά καί νά πάσχητε ὑπὲρ αὐτοῦ. ἔχοντες τόν αὐτόν ἀγῶνα ὁποῖον εἶδετε ἐν ἐμοί καί τώρα ἀκούετε ἐν ἐμοί". Ἡ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον σύγχρονος ἀντίληψις ἐκεῖνο τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι εἶμαι χριστιανός περιγράφεται διὰ τῆς ἐκφράσεως μόνον πιστεύω, δέν εἶναι παρὰ μερικῶς ἀληθής. Ἀληθής πίστις συνεπάγεται πιστότητα πρὸς ἐκεῖνο τό ὁποῖον πιστεύομεν, καί ἐάν λάβωμεν τό μέρος ἡμῶν μέ τοῦς ἀδελφοῦς ἀγωνιζόμενοι μαζί διὰ τήν πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου, θά εὐρώμεν αὐτήν τήν ἀρχήν πρὸς μίαν συγκοινωνίαν παθημάτων.

Ὑπάρχει ἡ συντροφία συμπαθείας καί παρηγορίας. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν "ἐάν λοιπόν ὑπάρχει τις παρηγορία ἐν Χριστῷ ἢ τις παραμυθία ἀγάπης, ἢ τις κοινωνία Πνεύματος, ἢ σπλάχνα τινά καί οἰκτιρμοί, κάμετε πλήρη τήν χαράν μου, νά φρονεῖτε τό αὐτό, ἔχοντες τήν αὐτήν ἀγάπην, ὄντες ὁμόψυχοι καί ὁμόφρονες" (Φιλ. β:2). Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πάσχουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χρειάζονται ἐνθάρρυνσιν καί ἐνίσχυσιν τὰ ὁποῖα ἐξάγονται ἀπό αὐτήν τήν ἀμοιβαίαν κατανόησιν καρδίας τοῦ ἐνός πρὸς τόν ἄλλον εἰς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Καθώς εἰς τό μυστικόν σῶμα, οὕτω εἰς τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀληθές ὅτι ἓνα μέλος πάσχη, ὅλα πάσχουν· καί ὅταν ἓνα χαίρει, ὅλα χαίρουν. Ἀδιαφορία πρὸς τὴν εὐημερίαν των ἄλλων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἤθελεν ὑποδεικνύει ὅτι κάποιος δέν ἦτο μέλος τοῦ σώματος καθ' ὅλουκληρίαν. Τό ἐνδιαφέρον καί πνεῦμα ἡμῶν τῆς χρησιμότητος, κατὰ πρῶτον θά ἐκδηλωθῇ κατὰ ἄλλους πνευματικῶν γραμμῶν. Κάθε μέλος τοῦ σώματος θά πράξῃ τό πᾶν κατὰ τό δυνατόν διὰ νά προάγῃ τὴν πνευματικὴν εὐημερίαν κάθε ἄλλου μέλους. Ἀλλά αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι ἐκείνων εἰς τό σῶμα δέν πρέπει νά παραβλέπωνται. Μεταξύ τῶν ἀληθῶς χριστιανῶν ὑπάρχει μία κοινότης ἐνδιαφέροντος τό ὁποῖον ἀφορᾷ κάθε ἀποφιν τῆς ζωῆς.

Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς ἀπορίας ἢ διευθέτησιν αὕτη εἶναι κατορθωτή, λέγων "μὴ ἀποβλέπετε ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἕκαστος καί τὰ τῶν ἄλλων". Σημείωσον τὴν "καί". Ὡς χριστιανοὶ δυνάμεθα νά φέρωμεν τό ἰδικόν μας φορτίον, διὰ νά πράξωμε τοῦτο πρέπει νά ἐνδιαφερώμεθα μέ τὰ ἰδικά μας προβλήματα (Γαλ. σ. 5). Ἀλλὰ δυνάμεθα ἐπίσης νά φροντίζωμεν διὰ τὰς δυσκολίας ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι, καί ἔτσι νά συμμεριζώμεθα τὰ φορτία τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ
ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

"Εν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν ἐγὼ ἐτοιμά-
σω τὰ πολύτιμά μου". (Μαλ. γ. 17)

---οοο---

"**Ω**ς λίθοι διαδήματος (πολύτιμοι λί-
θοι βασιλικου στέμματος) θέλου-
σιν ὑψωθῆ ἐπὶ τὴν γῆν αὐτοῦ".
(Ζαχ. θ. 16). "καὶ θέλεις εἰσθαι στέφανος
δόξης ἐν τῇ χειρὶ Κυρίου καὶ διαδήμα
βασιλικάν ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ Θεοῦ σου".
(Ψα. ξβ. 3).

Ἡ ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων μαζί μέ
τὴν κεφαλὴν αὐτῆς θά ἀποτελέσῃ τὴν πό-
λιν τοῦ Θεοῦ, "τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὴν
νέαν Ἱερουσαλήμ", (τὴν βασιλεία τοῦ Ὑ-
φίστου) "ἔχουσιν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ
ἡ λαμπρότης αὐτῆς ἦτο ὁμοία μέ λίθον
πολύτιμον, ὡς λίθον ἱάσπιν κρυσταλί-
ζοντα" (Αποκ. κα. 2-11). "καὶ ἡ οἰκοδόμη-
σις τοῦ τείχους αὐτῆς ἦτο ἱάσπις" (ἀδά-
μας, ὅχι ὁ κοινὸς ἱάσπις ποῦ εἶναι ἡμι-
πολύτιμος λίθος) καὶ ἡ πόλις χρυσοῦν
καθαρόν, ὁμοία μέ ὑάλον καθαρὸν. Καὶ τὰ
θεμέλια τοῦ τείχους τῆς πόλεως ἦσαν
κεκοσμημένα μέ πάντα λίθον πολύτιμον"·
μέ δώδεκα πολυτίμους λίθους. (Αποκ. κα. 18-20).

Τὰ πιστὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ, τὰ ἀγαπητὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὰ

πολύτιμα αὐτοῦ, παριστάνονται καί στὸν τύπο τῆς Ἰουδαϊκῆς οἰκονομίας ἀπὸ τοὺς 12 πολυτίμους λίθους ποῦ ἦσαν προσαρμωσμένοι στὸ περιστήθιο τοῦ Ἀρχιερέως. Τὸ περιστήθιον (ἔμβλημα τοῦ Νόμου) ἦτο τὸ ὡραιότερο ἔνδυμα τοῦ Ἀρχιερέως καὶ ἐδένετο ἐπὶ τῆς καρδίας του, δεικνύοντας ἔτσι ὅτι τοῦτο ἦτο πολύτιμο σ' αὐτόν. Οἱ 12 πολύτιμοι λίθοι, κατὰ τὰ ὀνόματα τῶν νιῶν Ἰσραὴλ ἦσαν ἐντεθειμένοι ἐντὸς χρυσῶν οἰκίσκων (σύμβολον τῆς θείας φύσεως) καὶ συγκρατούμενοι ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν χρυσὴν ἀλυσίδα τῶν θείων ἐπαγγελιῶν. (Ἐξοδ. κη: 15-19).

Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς εἶναι οἱ πολύτιμοι λίθοι καὶ διατί παρομοιάζονται οἱ πραγματικοί Ἰσραηλίται μέ αὐτούς;

Πολύτιμοι λίθοι εἶναι ὀρυκτὰ σώματα σκληρά, μεγάλης διαυγείας καὶ λάμψεως, ἐπιδεκτὰ ἐπεξεργασίας σέ πολυέδρο σχῆμα, χρησιμοποιούμενα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κυρίως πρὸς στολισμόν. Ἀποτελοῦν σύμβολα πλοῦτου καὶ δυνάμεως. Οἱ γνωστότεροι αὐτῶν εἶναι τὸ διαμάντι, τὸ ρουβίνι, τὸ σμαράγδι, ὁ σάπφειρος. Ὑπάρχουν καὶ ἀπομιμήσεις αὐτῶν, συνθετικοί πολύτιμοι λίθοι, μέ ἐλάχιστον ὅμως ἐμπορικὴν ἀξίαν.

Ὁ σπουδαιότερος ἀπὸ τοὺς πολυτίμους λίθους εἶναι τὸ διαμάντι (ὁ ἀδάμας, ἀδάμαστος, ἀκατάβλητος). Αὐτός εἶναι ὁ σκληρότατος ἐξ ὅλων τῶν ὀρυκτῶν καὶ δι' αὐτό: στή δεκάβαθμη σκληρομετρικὴ κλίμακα

κατέχει τήν ἀνωτάτη βαθμίδα. Ἡ ἀξία ὅμως αὐτοῦ ὀφείλεται ἐπίσης στή μεγάλη διαφάνειά του, στήν χαρακτηριστικήν λάμψιν του καί στήν ιδιότητά του νά ἀποσυνθέτει τό ὥς στά διάφορα χρώματά του, καθὼς καί στάς πολλαπλᾶς βιομηχανικάς χρησιμοποιήσεις του.

Οἱ πολύτιμοι λίθοι εἶναι σκληροί, καθαροί, διατηρήσιμοι, λαμπροί, ὠραῖοι, σπάνιοι, ἀκριβοί, μεταξύ τους δέ διαφορετικοί ὅσον ἀφορᾷ τό εἶδος καί τό μέγεθος των.

Οἱ λίθοι αὐτοί ἦσαν κατ' ἀρχήν ἀνθρακες (κάρβουνα) στά βάθη τῆς γῆς, εὐθέραιοι, μαῦροι, ἀνευ ἀξίας. μέ τήν πάροδο ὅμως τοῦ χρόνου, διά πυρός καί πιέσεως, ἔγειναν σκληρότατοι, κρυστάλλινοι, καθαροί, πολύτιμης ἀξίας. Πρέπει νά ἀναζητηθοῦν μέ προσοχή, νά πλυθοῦν ἀπό τόν πηλό καί κατόπιν νά ἐπιξεργασθοῦν (κοποῦν, τροχισθοῦν, λειανθοῦν) μέ ἐξαιρετική λεπτότητα καί φροντίδα πρίν καταστοῦν τέλειοι καί ἀντανανηλάσουν τήν λάμψιν τοῦ ἡλίου.

Οἱ πολύτιμοι λίθοι παρομοιάζονται μέ τόν πνευματικό λαό τοῦ Ὑφίστου, μέ τοὺς 144.000 ἁγίους τῆς ἐνδοξασμένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἔσκεν τῆς προελεύσεώς των καί τῶν ἐξόχων ιδιοτήτων των.

Ὅπως ἀναφέραμε οἱ πολύτιμοι λίθοι ἀρχικά δέν ἦσαν οὔτε λίθοι, οὔτε πολύτιμοι, ἀλλά ἀπλῶς ἀνθρακες (κάρβουνα) στά βάθη τῆς γῆς.

Ὁμοίως καί τὰ μέλη τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ, στήν ἀρχήν τῆς ὑπάρξεώς των ἦσαν ἄνθρωποι (ἀτελεῖς ἄνθρωποι), μέσα στήν γῆ (μέσα στόν κόσμον τῆς ἁμαρτίας : καί τοῦ σκότους), εὐθραστοί (χωρίς ἰσχυρό καί δίκαιο χαρακτήρα), ναυροί (ἁμαρτωλοί), ἄνευ λάμψεως (ἀποξενωμένοι ἀπό τήν πηγὴν τοῦ Φωτός), ἄνευ ἀξίας (χωρίς δικαίωμα τῆς ζωῆς).

Αἱ ἰδιότητες δέ τῶν πολυτίμων λίθων εἶναι σκληρόταται (ὅσο σκληρότερος τόσον καί πολυτιμότερος), καθαρότητα, μονιμότητα, λαμπρότητα, ὡραιότητα, σπανιότητα, σπουδαιότητα, μέ μία λέξι-τελειότητα.

Ὁμοίως καί τὰ μέλη τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ τελικά θά εἶναι κάτοχοι τῶν ἀνωτέρων ἰδιοτήτων, ὅπως ὁ Κύριος καί Διδάσκαλός των.

Κάθε μέλος τῆς δεδοξασμένης ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων θά κατέχει σκληρότητα (ἰσχυρό, δίκαιο, ἀκατάβλητο χαρακτήρα μέ ἀπόλυτον ἀγάπην πρὸς τήν δικαιοσύνην καί ἀπόλυτον μῖσος πρὸς τήν ἀνομίαν). Αὐτό ὑπῆρξε καί τό βασικότερο χαρακτηριστικό στοιχεῖον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. "Ἠγάπησας δικαιοσύνην καί ἐμίσησας ἀνομίαν διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως ὑπὲρ τούς μετόχους σου" (Εβρ. α:9) -- καθαρότητα (ἀγνότητα προθέσεως, ἁγιότητα ζωῆς ἐν Χριστῷ) -- μονιμότητα (πιστό, σταθερό φρόνημα, μὴ ὑποκειμενο σέ μεταβολάς ἢ ὀλλοιῶσεις, διατηρούμενου γιά ὀλόκληρον τήν αἰωνιότητα) -- λαμπρότητα (τίμια καί εἰλικρινή διαγω-

γῇ ἀπέναντι ὅλων)*-ῥαιότητα (εὐγενῇ, εὐσπλαχνα, ἐξαίρετα αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, συνοδευόμενα ἀπὸ εἰρήμης καὶ εὐφροσύνης ἐν Κυρίῳ)*-σπανιότητα (μόνον Ι44.000 ἅγιοι θά κατέχουν τέτοια ἔξοχα χαρακτηριστικά ἐκ συνόλου δεκάδων δισεκατομμυρίων ἀνθρώπων)*σπουδαιότητα (πολύτιμα ὄντα θείας φύσεως, ἀνήκοντες εἰς τὴν ἰδιαιτέραν οἰκογένειαν τοῦ Ὑψίστου).

Μὲ μίαν λέξιν οἱ πνευματικοὶ Ἰσραηλίται θά διακρίνονται ἀπὸ τελειότητα (ἀκέραιο, τέλειο χαρακτηῖρα, τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ οἰκοδομημένον ἐπὶ τῆς ἀγάπης) (Εβρ. ιβ:23), γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Διδασκάλου τῶν Ἰησοῦ, γνήσια τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὁμοίως τῆς ὑποστάσεως Αὐτοῦ.

Ὁ Χριστὸς (κεφαλὴ καὶ σῶμα), ἡ Σιών, θά εἶναι στὴν αἰωνιότητα "ἡ ἐντέλεια τῆς ῥαιότητος" (Ψαλ. ν:2), "ἡ χαρὰ πάσης τῆς γῆς" (Ψαλ. μη:2). Πράγματι, τὰ μέλη τοῦ μικροῦ ποιμνίου θά εἶναι "λίθοι δι-αδήματος", "στέφανος δόξης ἐν χειρὶ Κυρίου καὶ διάδημα βασιλικόν ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ Θεοῦ", (Ζαχ. θ:16, Ησ. ξβ:3). Θά ἀποτελέσουν τοὺς πολυτίμους λίθους τοῦ Ὑψίστου, "τὰ πολύτιμα", τὰ πλέον ἀγαπητά καὶ ἀκριβὰ πλάσματά του, μετὰ ἀπὸ τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, ἐάν φανοῦμεν πιστοὶ στὴν καθιέρωσί μας, θά περιβληθούμε δόξαν καὶ τιμή τῆς ὑπερτάτης, τῆς θείας φύσεως. Καί

τότε καί ἐκεῖ θά ἐνθυμούμεθα πάντα τήν
 ἀρχική προέλευσί μας, τό ὅτι δηλ. κάποτε
 εἴμεθα ἄνθρωποι τῆς γῆς, θά ἐνθυμούμεθα
 δέ τό πῶς δέν γίναμε ἀφ' ἑαυτῶν οἱ πολύ-
 τιμοι λίθοι τοῦ Ὑψίστου, ἀλλά πῶς τοῦτο
 ὑπῆρξεν θεία χάρις, ἀγάπη, σοφία καί δύνα-
 μεις. Κύριος ὁ θεός μας μετέτρεφεν σέ πο-
 λυτίμους λίθους μέσου διαφόρων παιδει-
 ῶν καί δοκιμασιῶν. Ἐκεῖνος διὰ τοῦ πνεύ-
 ματός του μάς εἵληψε καί μάς ἐξήγαγε
 ἐκ τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος διὰ τῆς θυσίας
 τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ του μάς καθάρισε ἀπό
 κάθε ἀμαρτίαν. Ἐκεῖνος μέ μεγάλη ἀνάπη
 καί προσοχή ἀπέκοψε ἀπ' ἡμᾶς ὅτι δήποτε
 ἦτο ἄχρηστον καί περιττόν, τρόχισε τὰ ἐ-
 λαττώματά μας. Ἡμεῖς ἀπλῶς εἵχαμε τήν
 θέλησι, τόν διακαῆ πόθον νά πράξωμε τό
 θέλημά του, νά γίνωμε τὰ ἀγαπητά τέκνα
 του, τὰ πολυτίμα του.

---ooo---

Τὸ βάπτισμα πρὸς ἀφεσιν ἁμαρτιῶν, εἶ- ναι μόνον διὰ τοῦς ᾿Ιουδαίους. —

"Εγὼ μὲν
σᾶς βαπτί-
ζω ἐν ὕδατι
εἰς μετάνοιαν,
ὁ δὲ ὀπίσω μου ἔρ-
χόμενος εἶναι ἰσχυ-
ρότερός μου, τοῦ ὁποί-
ου δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ βα-
στάσω τὰ ὑποδήματα. Αὐτὸς
θέλει σᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύμα-
τι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ. "MATΘ. γ:11.

ΕΙΝΑΙ ἀνάγκη νὰ κάμνωμεν σαφή καὶ ἐ-
πισταμένην διάκρισιν μεταξὺ τῶν δια-
τάξεων καὶ κανονισμῶν τῆς ἡμέρας τοῦ
ἐξιλασμοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τῆς διαγρα-
φῆς τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην
διάταξιν σκοποῦσαν ἐπίσης τὴν διαγραφὴν τῆς ἁ-
μαρτίας. Αἱ Θυσίαι τῆς ἡμέρας τοῦ ἐξιλασμοῦ, ὑ-
πετύπουν τὰς "καλλιτέρας Θυσίας" διὰ τὴν ἀφαί-
ρεσιν τῆς Ἀρχικῆς ἁμαρτίας. Ἡ Ἀρχικὴ ἁμαρτία

ἦτο ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἀδὰμ, ἣτις μετεδόθη εἰς πάντα τὰ τέκνα αὐτοῦ. Ὁλόκληρον δὲ τὸ γένος εὐρίσκειται φυσικῶς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὑπὸ τὴν ποινὴν αὐτῆς. Ἡ πρόθεσις ὅμως τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅπως ἀφαιρέσῃ τὴν τε ἁμαρτίαν καὶ τὴν ποινὴν αὐτῆς διὰ μέσου τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ἤδη, καὶ σχεδὸν ἔχει πλεον συμπληρώσῃ τὴν προσφορὰν τῶν καλλιτέρων θυσιῶν, "αἵτινες θυσίαι εἶναι καλλίτεραι ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας προσέφεραν ὁ τυπικὸς ἀρχιερεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. EBP. θ:23.

Βλέπομεν λοιπὸν, ὅτι ἔρχεται καιρὸς, ὁπότεν δὲν θὰ γίνεταί πλεον ἀπλὴ ὑπολόγισις τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ, καθὼς συνέβαινεν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος διὰ τὴν ἐκκλησίαν, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἡ ἀξία Αὐτοῦ θὰ ἐφαρμόζεται ἀπολύτως ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, αἱ δὲ ἁμαρτίαι τοῦ κόσμου - ἡ Ἀδαμιαία ἁμαρτία - θέλουσιν ἐξαλειφθῇ διὰ παντὸς. Ἡ καταδίκη τῆς ἀρχικῆς ἁμαρτίας δὲν θὰ ἐπικάθηται πλεον ἐπὶ οὐδενὸς, οὐδαμοῦ, "πάντες δὲ οἱ θέλοντες" θὰ δύνανται νὰ λαμβάνωσι βοήθειαν, ὅπως ἀποκτήσωσιν πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀδὰμ ἀπολεσθέντα, καὶ ἀπολυτρωθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλαι ἁμαρτίαι, ἐκτὸς τῆς ἀρχικῆς ἁμαρτίας, ἡ δὲ ἐνοχὴ τῶν ἀνθρώπων εἰς αὐτὴν, εἶναι ἀναλόγως πρὸς τὴν ποσότητα τῆς γνώσεως, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανον οὗτοι. Αἱ ἁμαρτίαι ἐκεῖναι αἵτινες γίνονται ἄνευ προθέσεως, ὀνομάζονται "ὀφειλήματα" ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἡ προσευχὴ δὲ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν, δὲν δύναται νὰ

ἀφαιρέση τὴν Ἀρχικὴν ἁμαρτίαν, διότι μόνον ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ, ὡς Ἀντίλυτρον, δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὴν.

Ἐπάρχουσι τινὲς, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὸ Ἀπολυτρωτικὸν αἷμα, καὶ διὰ τῆς ἀφιερώσεως τῆς καρδίας αὐτῶν καὶ τῆς ζωῆς εἰς τὸν Κύριον, ἐγένοντο τέκνα Θεοῦ. Ἐνεκεν ὅμως τῶν κληρονομηθεισῶν ἀτελειῶν, τὰ τέκνα ταῦτα τοῦ Θεοῦ, διαπράττουσιν παραβάσεις τινάς. Ὅποτε ἀναγνωρίσωσι τὰ "ὀφειλήματα ταῦτα" πρέπει ἀμέσως νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν θρόνον τῆς οὐρανίου χάριτος, "ἵνα λάβωσιν ἔλεος, καὶ εὕρωσι χάριν πρὸς βοήθειαν διὰ πάντα καιρὸν ἀνάγκης." ΕΒΡΑΙΟΥΣ δ:16.

"Ἄλλοι δὲ οἱ ὅποιοι δὲν ἐγένοντο τέκνα Θεοῦ, δὲν ἔχουσιν στάσιν πλησίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ κάμνωσιν αἰτήματα. Ἐκεῖνοι οἵτινες δύνανται νὰ τύχωσιν ἀκροάσεως ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, εἶναι μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἐγένοντο μαθηταί, ἢ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οἵτινες ἐγένοντο δεκτοὶ παρ' Αὐτοῦ, ὡς ἀκόλουθοι Του. Διὰ τοὺς τοιούτους ὁ Χριστὸς μένει ἐγγυητὴς, καὶ εἰσάγει αὐτοὺς εἰς τὴν μακαρίαν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Πατρὸς- εἰς σχέσιν υἱῶν.

Οἱ Ἰσραηλίται ἦσαν λαὸς τοῦ Θεοῦ, εἰς σχέσιν διαθήκης μετ' Αὐτοῦ, διὰ μέσου τῶν τυπικῶν διατάξεων. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἔλθει ὁ καιρὸς ὅπως ὁ Χριστὸς ἀποθάνῃ διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς σύστημα τι ΤΥΠΩΝ, ἀποδείξας τοιουτοτρόπως εἰς αὐτοὺς τὴν πραγματικὴν ἐυσίαν διὰ τὰς ἁμαρτίας, ἥτις θὰ προσεφέ-

ρετο εἰς τὸν "ὠρισμένον καιρὸν." Προδιέταξε δὲ τὰ πράγματα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ εἰσῆρχοντο εἰς τὴν σχέσιν ταύτην τῆς διαθήκης μετ' Αὐτοῦ, νὰ θεωρῶνται ὡς ἔαν αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν νὰ εἶχον πραγματικῶς συγχωρηθῇ.

"Κατ' ἐνιαυτὸν συνεχῶς" καθὼς ὁ Παῦλος λέγει, οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὰς θυσίας ἐκεῖ-
νας τῆς ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ, καὶ τοιουτοτρό-
πως νὰ ἀπολαμβάνωσι τυπικῶς νέαν ἀπόσβεσιν τῆς Ἀδαμιαίας ἁμαρτίας δι' ἕτερον ἀκόμη ἔτος, διότι ἡ θυσία ἦτο ἀρκετὴ μόνον δι' ἓν ἔτος. Διὰ τῆς διατάξεως ἐκείνης αἱ ἐν ἁ γ ν ο ί α γενόμεναι παραβάσεις αὐτῶν, τυπικῶς ἠκυροῦντο, καὶ ἐξηκο-
λούθουν νὰ εἶναι λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐν διαθήκῃ. Κα-
τὰ τὴν διάρκειαν ὅμως ἐκάστου ἔτους, πιθανὸν ἔνεκεν τῆς πολλῆς ἢ ὀλίγης ἀδυναμίας αὐτῶν καὶ ἀτελείας νὰ ὑπέπιπτον εἰς σφάλματα σκέψεως, λό-
γου καὶ διαγωγῆς. Ταῦτα δὲ ἦσαν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Ὅποτεν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς, ἤρχισεν τὴν διακονίαν αὐτοῦ, ἐκήρυττε ὅτι ὁ καιρὸς ἤγγι-
κεν, καθ' ὃν ὁ Μεσσίας θὰ ἐνεφανίζετο, καὶ θὰ ἔδιδεν πρόσκλησιν εἰσόδου εἰς τὴν ἀληθινὴν Βα-
σιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ προτροπὴ αὐτοῦ ἦτο, ὅπως ἅπας ὁ λαὸς ἐτοιμασθῇ πρὸς τοῦτο, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἦσαν προπαρασκευασμένοι νὰ δεχθῶσι τὸν Μεσσίαν. Ὁ Ἰωάννης κατ' οὐσίαν ἔλεγεν, Ἐξετάσα-
τε τὴν ζωὴν σας. Ζῆτε ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτε-
ρον σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον. Ἐάν ὅχι, ἔαν ζῆτε εἰς κατώτερον ἐπίπεδον, ἐνῷ δύνασθε νὰ ζῆτε ἀκόμη

καλλίτερον, τότε εἴσθε ἔνοχοι διὰ τοῦτο. Ἐὰν δὲν ζητετέ σύμφωνα πρὸς τὰς ὑψηλοτέρας δυνάμεις, τὰς ὁποίας κατέχετε, τότε εὐρίσκεσθε ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν φαίνεσθε εἰλικρινεῖς πρὸς τὴν διαθήκην σας. Ἐὰν θέλετε ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἕξῃς νὰ κάμετε τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον δύνασθε, ἀποδείξατέ το, βαπτιζόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ. Ἡ πρᾶξις αὕτη θὰ εἶναι μία ἀναγνώρισις ὅτι ἔμειπα ν ο ἡ σ α τ ε ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἀποπλύνετε τὰς ἁμαρτίας σας.

Ὁ λαὸς ἀπέπλυνε τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ ἁμαρτίας, τυπικῶς. Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς δὲν ἀπέπλυνεν αὐτοὺς. Ὅσοι δὲν ἔχων συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ Νόμου αὐτῶν, ἀλλ' οἵτινες ἤκουσαν ὁμῶς τὸν Ἰωάννην μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, οὗτοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσι τὸ ἄγγελμα τῆς ἐλευσεως τοῦ Μεσσίου. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον οὗτοι ἐγένοντο, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων οἵτινες διεφύλαξαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, "ἀληθεῖς Ἰσραηλίται εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει δόλος." Ἡ ἀπόπλυσις ἐκείνη τῶν ἁμαρτιῶν δὲν ἦτο πραγματικὴ ἀπόπλυσις ἀπὸ τὴν ἔνοχην, διότι μόνον τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀξία τῆς Ἀντιλυτρωτικῆς θυσίας Αὐτοῦ, δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ πραγματικῶς τὴν ἁμαρτίαν.

Ο ΕΚ ΤΑΡΣΟΥ ΣΑΟΥΛ, ΕΒΑΠΤΙΣΘΗ ΜΕ ΤΟ
ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Τινὲς ἠρώτησαν, Διὰ ποίου βαπτίσματος ἐβαπτίσθη ὁ ἐκ Ταρσοῦ Σαοὺλ; μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ ἢ μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου; Ὁ Σαοὺλ

εἶχε ζήσῃ "ἐν πάσῃ καλῇ συνειδήσει" ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προηγουμένης αὐτοῦ ζωῆς, τίνι τρόπῳ λοιπὸν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐ-
χῇ ἁμαρτίας ὅπως ἀποπλύνῃ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ εἰς τὸν Χριστόν; Ἄς ἐξε-
τάσωμεν τὰ γεγονότα τῆς προσηλυτίσεως αὐτοῦ.

Καθ'ὃν χρόνον ὁ Σαοὺλ ἦτο ἀπρσχολημένος εἰς
τὴν καταδίωξιν τῶν χριστιανῶν, ὁπότε ἐπορεύετο
τὴν ὁδὸν πρὸς Δαμασκόν, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους, ὁ δὲ Κύριος ἐφάνέρωσεν ἑαυτὸν εἰς αὐτόν.
Τότε, καθὼς ὁ Παῦλος κατόπιν ἔλεγεν, εἶδε τὸν
Ἰησοῦν λάμποντα ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου
ἐν μεσημβρίᾳ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνδόξου ἐ-
κείνης ἐκδηλώσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἦτο ὅτι οἱ ὀφθαλ-
μοὶ αὐτοῦ ἐτυφλώθησαν.

Οἱ σύντροφοι αὐτοῦ τὸν ὠδήγησαν τότε εἰς Δα-
μασκόν, ἔνθα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὔτε ἔφαγεν οὔτε
ἐπιεν. Κατόπιν ὁ Ἀνανίας, δοῦλος τις τοῦ Θεοῦ,
ἐξαπεστάλη παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀποκαταστήσῃ
τὴν ὄρασιν τοῦ Σαοὺλ. Ἀφοῦ δὲ ὁ Σαοὺλ ἐπανεῦρε
τὴν ὄρασιν αὐτοῦ, ὁ Ἀνανίας εἶπε πρὸς αὐτόν,
"Καὶ τώρα, διατὶ βραδύνεις; ἀνάστηθι, καὶ βα-
πτίσθητι, καὶ ἀπόλλυνε τὰς ἁμαρτίας σου." ΠΡΑ-
ΞΕΙΣ κβ:16.

Ὁ Παῦλος φαίνεται ὅτι οὐδέποτε πλέον ἀπέκ-
τησεν τελείως τὴν ὄρασιν του. Ὁ Κύριος ἠρνήθη
νὰ ἀποκαταστήσῃ τελείως τὴν ὄρασιν του. Γραφικὰ
τινα χωρία φαίνονται νὰ ὑποδηλοῦσιν, ὅτι ἡ ἀσ-
θένεια αὕτη τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἦτο ἐκείνη τὴν
ὁποίαν ὁ Παῦλος ὠνόμαζεν "σχόλοπα ἐν τῇ σαρκί."
Β.ΚΟΡΙΝΘ. ιβ:7-10. Καίτοι δὲ μεγάλως ἐτιμήθη δι'
ἀποκαλύψεων, τὸ πάθος ὅμως ἐκεῖνο ἔχρησίμευεν

ὅπως τὸν κρατῇ ταπεινὸν, καὶ νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς αὐτὸν, ὅτι ἐπροξένησέν ποτε ζημίας εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἀπόστολος ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχε πράξει, τὸ ἔκαμεν "ἐν καλῇ συνειδήσει, νομίζων ὅτι ὑπηρετεῖ τὸν Θεὸν, καθ' ὃν χρόνον κατεδίωκεν τοὺς ἀκολούθους τοῦ Ἰησοῦ." Ἐλεγεν δὲ ὅτι ἔλαβεν ἔλεος, διότι ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔπραξεν τὰ "ἔπραττεν ἐξ ἀγνοίας, καὶ ὡμολόγει, "ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἁγίων, καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ ἅγιος, διότι κατεδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ." A.KOP. ιε:9, A.TIM.α:13,14, 16.

Κατὰ τὴν προηγουμένην αὐτοῦ ζωὴν-πρὶν τῆς μεταστροφῆς του - ἦτο λίαν προσεκτικὸς εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τοῦ Νόμου, ὣν, καθὼς ἔλεγεν, "Φαρισαῖος ἐκ τῶν Φαρισαίων." Εἶχεν ὅμως παραμελήσει τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου -τὸ ἔλεος καὶ τὴν κρίσιν. Ἐν τῷ ζήλῳ αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Νόμου, εἶχε καταδιώξει ἐνεργῶς ἐκείνους οἵτινες εὐρίσκοντο ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν. Ἦτο ἐπομένως ἁμαρτωλὸς, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἔπραττε τὸ κακόν. Ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ ἐφανερώθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ μέσου τοῦ Ἀνανία, ὅστις ἤλεγξε τὸν Σαοῦλ, καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἀναγνώρισῃ τὰς ἁμαρτίας του, καὶ νὰ ἀποπλύνῃ ταύτας διὰ τοῦ βαπτίσματος.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΥΓΧΩΤΕΙΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ.

Ἡ σκέψις αὕτη πρέπει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σημεῖον, ὅπως ἐξετάσωμεν τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὅποιον τὸ βάπτισμα δύναται νὰ ἀποπλύνῃ τὰς ἁμαρτίας. Αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν εἰς ἡμᾶς, ὅτι

δὲν ὑπάρχει βάπτισμα τὸ ὅποσον νὰ ἀποπλύνῃ ἁμαρτίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἑθνικοὺς. Πάντες ἡμεῖς οἵτινες εἴμεθα Ἑθνικοὶ, ἀπηλαύσαμεν τὴν ἀπόπλυνσιν τῶν ἁμαρτιῶν, οὐχὶ διὰ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν. Δι' ἡμᾶς τὸ βάπτισμα σημαίνει κάτι τι δι-ἀφορον ἀπὸ τὴν ἀπόπλυνσιν τῆς ἁμαρτίας, ὡς ἦτο τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, δηλ. σημαίνει τὸν ἐν-ταφιασμὸν, τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν.

Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ Παῦλος καὶ οἱ ἄλλοι Ἰουδαῖοι, δὲν εἶχον εἰσαχθῆ καταλλή-λως εἰς τὸν Χριστὸν. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον "βαπτι-σθῆ εἰς τὸν Μωϋσῆν, ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ νεφέλῃ." Α.ΚΟΡ. ι:1,2. Ὁ Μωϋσῆς ἦτο ὁ Μεσίτης ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους τοῦ Ἰσραὴλ, διότι αὐτὸς ἴστατο μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐνεκεν δὲ τούτου ὁ Θεὸς εἰσῆλθεν εἰς διαθήκην μετ' αὐτῶν, καὶ ὁ Ἰσραὴλ εἰσῆλθεν εἰς διαθήκην μετὰ τοῦ Θεοῦ, διακηρύξαντες ὅτι θὰ ἐφύλαττον πάσας τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ.

Καθ' ὅλον τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα, τινὲς ἐξ αὐ-τῶν ἐφύλαξαν τὰς ἐντολὰς ἐκεῖνας ἄνευ σοβαρᾶς τιнос καταπατήσεως τούτων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ἀποστόλων, πιστεύομεν. Οὗτοι ἔζων καλὴν εἰλικρινή, καὶ εὐθείαν ζωὴν, ἐν ἁρ-μονίᾳ μετὰ τοῦ Κυρίου, καθ' ὅσον κατὰ τὸν χρό-νον ἠδύναντο νὰ ᾤωσι.

Ἄλλοι δὲ, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ προσῆλθον εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἦσαν τοιοῦτοι, ὥστε νὰ ἀναγνώ-ριζωσιν ὅτι ἦσαν ἁμαρτωλοὶ-εἶχον ὅμως μετανοή-σει. Ἐνθυμούμεθα ὅτι αὐτοὶ ἦτο ἀκριβῶς ὁ σκο-πὸς τοῦ σχεδίου τοῦ Πατρὸς, ἐξαποστείλαντος Ἰ-

ωάννην τὸν Βαπτιστὴν. Ὁ Ἰωάννης ἐδίδασκε τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὁ Μεσσίας ἐμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ὅτι πάντες οἵτινες θὰ ἐπεθύμουν νὰ εὐρίσκωνται ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τὴν βασιλείαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὺς διεκήρυττεν, ἔπρεπε νὰ προσεῖχον ὅπως εὐρίσκωνται ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τὸν Νόμον.

Τινὲς δὲν εἶχον οὐδὲν διὰ τὸ ὁποῖον νὰ μετανοήσουν, καὶ οὐδὲν ὅπως ἀπολαύσωσι διὰ τοῦ βαπτίσματος. Πολλοὶ δὲ ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνεγνώριζον, ὅτι δὲν ἐφάνησαν πιστοὶ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ διαθήκην αὐτῶν, ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὕδωρ, ἀποπλύνοντες οὕτως συμβολικῶς τὰς ἁμαρτίας, τὰς ὁποίας εἶχον πράξει. Ἡ πράξις αὕτη τῆς μετανοίας ἐπανέφερεν αὐτοὺς καὶ πάλιν ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ τὴν εὐνοίαν τῆς διαθήκης τοῦ Νόμου αὐτῶν.

Καίτοι δὲ τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων, ὅπερ ἔχυνετο κατὰ τὸν Νόμον αὐτῶν δὲν ἀφήρει πραγματικῶς τὴν ἁμαρτίαν, ἐν τούτοις καταλλήλως ἐδέχθησαν διὰ πίστεως τὰς θυσίας ἐκείνας, τὸ τοιοῦτον θὰ ἐκράτει τὸν λαὸν εἰς σχέσιν διαθήκης μετὰ τὸν Θεόν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, οὔτε τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ ἀπεκαθίστα αὐτοὺς εἰς ἁρμονίαν πλήρη μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ Θεοῦ, τὰς δοθείσας πρὸς τὸν Ἰσραὴλ.

Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν οἵτινες ἀνεγνώριζον ὅτι δὲν ἔζων ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τὸν Θεόν, ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ βαπτισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου. Διὰ τῆς ἀποπλύνσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν συμβολικῶς ἐν τῷ ὕδατι, δημοσίως διεκήρυττον, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἶχον πλέον ἀπόφασιν νὰ ζή-

σωσιν ἐν ἁρμονίᾳ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄλλοι, οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ, ἦσαν ὑποκριταί. Οὗτοι ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς εἶχε σκοπὸν νὰ εὐλογήσῃ οἶονδήποτε ἐκ τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίας, θὰ ἠϋλόγῃ ἐκείνους οἵτινες ἦσαν ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸν Νόμον Αὐτοῦ, δηλ. τοὺς ἑαυτοῦς των.

Οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καθὼς καὶ οἱ Σαδουκαῖοι, εἶχον ἐλαφρὰν τινα μόνον ἰδέαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Ἰησοῦς ἔλεγεν ὅτι τοῦτο συνέβαινε διότι ἦσαν οὗτοι ἀπρόθυμοι νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ ἀποπλύνωσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἀναγνωρίζοντες ὅτι ἦσαν ἁμαρτωλοὶ. Ἐπομένως, καθὼς δὲν ἐδέχθησαν τὸν Ἰωάννην, ἦσαν ὁμοίως ἀνέτοιμοι νὰ δεχθῶσιν Ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰωάννης ἦτο Ἠρόδοδος, Ἐκεῖνον, ὅστις ἦλθε διὰ νὰ ἄρῃ τὴν ἁμαρτίαν πραγματικῶς, διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ὡς προσφορᾶς διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

ἮΩΣ Οἱ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΜΕΤΕΦΕΡΘΗΣΑΝ ΕΚ ΤΟΥ
ΜΩΥΣΕΩΣ Εἰς ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Οἱ ἔθνηκοι δὲν ἠδύναντο διὰ τῆς μετανοίας νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, διότι οὗτοι οὐδέποτε ἦσαν ὑπὸ τὸν Νόμον. Ὁ Μωϋσῆς ἦτο τύπος τοῦ Χριστοῦ. Καθὼς οἱ Ἰουδαῖοι ἐβαπτίσθησαν πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν, τοιουτοτρόπως, ὅπότεν ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Μωϋσέως, τὸ βάπτισμα εἰς τὸν Μωϋσῆν ἔθεωρεῖτο ὡς Βάπτισμα εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ πάντας ἐκείνους οἵτινες ἐδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσίαν των. Καθὼς ὁ ἀπόστολος ὑποδεικνύει,

ΠΡΑΞ. γ:22, "Προφήτην θέλει ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς εἰς ἑσᾶς ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας ὡς ἐμὲ. Εἰς αὐτὸν θέλετε ἀκούει κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ εἰς ἑσᾶς." ΠΡΑΞ. γ:22." Ὁ Χριστὸς ἦτο ὁ Προφήτης οὗτος, ὁμοίος πρὸς τὸν Μωϋσῆν, καίτοι ἀπείρως μεγαλύτερος, καθότι θὰ ἦτο ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ διὰ πάντα τὸν λαὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Καθὼς ὁ Μωϋσῆς ἦτο ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ πρὸς πάντα τὸν λαὸν Ἰσραὴλ.

Πᾶς Ἰουδαῖος, ὅστις εὗρίσκετο εἰς καλὰς σχέσεις πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Μωϋσέως, ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπὶ τῇ ἐξασκήσει τῆς πίστεως, οὕτως ὥστε ἠδύνατο νὰ εὗρίσκεται ἐν τῷ Χριστῷ, εὐθὺς ὡς θὰ ἀνεγνώριζεν τὸν Χριστὸν διὰ τὸ Ἀντίτυπον τοῦ Μωϋσέως, καὶ ὅτι τὸ βάπτισμά του εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐσήμαινε τυπικῶς τὸ βάπτισμά του εἰς τὸν Μέγαν Ἀντιτυπικὸν Μωϋσῆν.

Ἀναφερόμενος ὁ Παῦλος εἰς τὴν τυπικὴν σχέσιν τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς τὸν Θεὸν διεκήρυττεν ὅτι οὗτοι ὅταν ἔπιον ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ παταχέντος βράχου, "ἔπιον ἐκ τοῦ πνευματικοῦ βράχου, ὅστις ἠκολούθει αὐτοῦς, ὁ δὲ βράχος ἐκεῖνος ἦτο ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ." Α.ΚΟΡ. ι:4. "Ἐπιον ἐξ αὐτοῦ τυπικῶς. Ἐπομένως, ὁπότεν εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν οἱ πιστοὶ ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ ἐδέχθησαν τὸν Μεσίαν διὰ πίστεως, ἀπέθανον ὡς πρὸς τὴν τυπικὴν ἐκείνην σχέσιν, καὶ τοῦ λοιποῦ ἔπινον πραγματικῶς ἐκ τοῦ πνευματικοῦ βράχου τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ καθότι εἶχον εἰσέλθει εἰς ζωτικὴν σχέσιν πρὸς τὸν Μεσίαν.

Τὸ βάπτισμα διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν δὲν εἶναι πλεονάζον τοῦ λοιποῦ αποτελεσματικὸν διὰ τοῦς

Ἰουδαίους, διότι ἡ εὐκαιρία αὐτῶν ἐτελείωσεν, διότι ἔκλεισεν ἡ ὁδὸς ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ὑπεροχὴν τινὰ ἐπὶ τῶν Ἐθνικῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ τώρα τρόπος τις διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἰουδαῖοι νὰ δύνανται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Χριστὸν, δι' εὐκολωτέρας τινος ὁδοῦ. Ὡς Ἔθνος, οἱ Ἰουδαῖοι ἐγκατελείφθησαν ἔρημοι, πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ἕως ὅτου τὸ "διπλοῦν" τῆς δυσμενείας αὐτῶν πληρωθῇ. Ἰδε Τόμον Β' σελ. 247-261. Πιστεύομεν δὲ ὅτι, ἡ εἰδικὴ εὐνοία πρὸς ἄτομα ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐτελείωσεν τρία καὶ ἡμῖς ἔτη μετὰ τὸν σταυρὸν, κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδομηκοστῆς αὐτῶν ἐβδομάδος, καθὼς προελέχθη ὑπὸ τοῦ Προφήτου Δα-νιήλ, θ:24-27. Ἰδε Τόμον Β' σελ 70-79.

Ὁ ἀπόστολος ἐξηγεῖ εἰς ΡΩΜ.ια Κεφ. ὅτι, ἐνῷ οἱ Ἰσραηλίται ἦσαν οἱ φυσικοὶ κλάδοι τῆς Ἑλαίας, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ γενομένη ἐπαγγελία ἦτο ἡ Ρίζα, ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο ὁ ἀντιτυπικὸς κορμὸς, ἐν τούτοις, ἦλθε καιρὸς καθ' ὃν πολλοὶ ἐκ τῶν κλάδων ἐκείνων ἀπεκόπησαν. Ὁ ἀποκοπεὶς κλάδος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀποκατασταθῇ δι' ἄλλης τινὸς μεθόδου, εἰμὴ διὰ τῆς ἐγκεντρώσεως ἀγρίου τινος κλάδου. Οἱ κλάδοι ἐκεῖνοι εἶχον ἤδη ἀποκοπῇ, ὅποταν ὁ ἀπόστολος ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Ἐπομένως, πᾶς Ἰουδαῖος ἐρχόμενός ποτε εἰς τὸν Χριστὸν, ἔπρεπε νὰ ἐνεκεντρίζετο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθὼς καὶ οἱ ἔθνικοι, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ εἶχεν οὐδεμίαν προτεραιότητα.

ΤΟ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ
ΕΦΕΣΙΩΝ.

Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν περίπτωσιν τῶν Ἐφεσίων,

ἥτις ἀναγράφεται εἰς τὸ 10: Κεφ. τῶν Πράξεων. Ὁ Ἀπολλῶς εἶχε κηρύξει εἰς Ἐφεσον καὶ ἐβάπτισε δώδεκα ἀδελφοὺς. Ἀλλ' ὁ Ἀπολλῶς δὲν εἶχε σαφῆ ἰδέαν ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ βαπτίσματος τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν Ἑθνικῶν, ἐξετέλεσε δὲ εἰς αὐτοὺς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, τὸ ὅποιον ἦτο διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν Ἰουδαίων, τὰς ὁποίας εἶχον διαπράξει κατὰ τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου αὐτῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν ἥτις ἐγένετο βραδύτερον, τῆς ἀπορρίψεως καὶ σταυρώσεως τοῦ Μεσίου. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ βάπτισμα τοῦτο δι' ἓνα Ἑθνικὸν. Οἱ Ἑθνικοὶ οὐδέποτε ἦσαν εἰς σχέσιν Διαθήκης πρὸς Αὐτὸν.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἦλθεν εἰς Ἐφεσον, καὶ παρέτῃρησεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν εἶχον οὐδὲν ἐκ τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἅτινα ἦσαν τότε κοινὰ εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς, ἠρώτησεν τί βάπτισμα εἶχον λάβει. Ἀπεκρίθησαν "εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου." Τότε ἀπήτησε παρ' αὐτῶν γὰρ βαπτισθῶσιν πάλιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο δὲ τελεσθέντος ἡγάγεν αὐτοὺς εἰς τελείαν σχέσιν πρὸς τὸν Θεόν, καθὼς ἦσαν καὶ οἱ ὑπόλοιποι τῶν μαθητῶν. Ὁ Κύριος ἐπέτρεψεν τοῦτο τῷ λάθος, ἵνα οἱ ἀπόστολοι κατανοήσωσιν ἀκόμη καλλίτερον τὸ ζήτημα, καὶ τοιοῦτο τρόπον ἢ ἀλήθειαν τοῦ ζητήματος φθάσῃ μέχρις ἡμῶν.

Τὰ ζητήματα ταῦτα δίδουσιν ἡμῖν σαφῆ ἀντίληψιν τοῦ τίνι τρόπῳ ὁ Θεὸς πολιτεύεται. Ὑπάρχει μία ὀριστικὴ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς σχέσιν Διαθήκης πρὸς τὸν Κύριον. Αὐτὸς δὲ ἐπιμένει, ὅπως ἡμεῖς ἀναγνωρίζωμεν τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τηρῶμεν μέ-

χρητέλους.

ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΚΛΑΔΟΙ ΑΠΟΚΟΠΤΟΜΕΝΟΙ

‘Ο ‘Ιουδαϊκὸς λαὸς ἀπεκόπη ἀπὸ τὴν εὐνοίαν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὅστις ἦτο μία περίοδος δυσμενείας, ἴση πρὸς τὴν προτέραν περίοδον τῆς εὐνοίας αὐτῶν-1845 ἔτη, καθὼς ἀπεδείξαμεν εἰς τὰς Γραφικὰς Μελέτας. ‘Απεκόπησαν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν ἐλαίαν. ‘Ο Θεὸς ὁμως εἶναι ἱκανὸς "νὰ ἐγκεντρίσῃ αὐτοὺς καὶ πάλιν" καθὼς ὁ ἀπόστολος διακηρύττει.

Τοιοῦτοτρόπως οἱ ‘Ιουδαῖοι εἶχον τὰ αὐτὰ πρόνομια κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, ὅπως ἔλθουν εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ οἱ ‘Εθνικοί. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι εἶναι τὶς ‘Ιουδαῖος, τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἀπολαύσῃ πάντα τὰ πρόνομια τῶν ‘Εθνικῶν χριστιανῶν. Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν ἐμποδίζει εἶναι τὸ μέγα χάσμα τῆς προκαταλήψεως καὶ τῆς κακῆς ἀντιλήψεως αὐτῶν περὶ Θεοῦ.

Τὸ ‘Ιουδαϊκὸν Ἔθνος ἀπερρίφθη ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, "μέχρις οὗ τοῦ πλήρωμα τῶν ἔθνῶν εἰσέλθῃ, καὶ τότε πᾶς ‘Ισραὴλ θέλει σωθῆ." Πιστεύομεν ὅτι τὸ πλήρωμα τῶν ἔθνῶν πλησιάζει εἰς τὴν συμπλήρωσιν του. ‘Ο Παῦλος διακηρύττει ὅτι οἱ ‘Ιουδαῖοι, οἱ κατὰ σάρκα ‘Ισραηλίται, θὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ. "Θὰ ἐλεηθῶσιν ἐν τῷ ἡμετέρῳ-τῆς ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος- ἐλέει." ΡΩΜ. ια:31. Θὰ ὑπαχθῶσιν πάλιν ὀπίσω, τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς δεδοξασμένης ἐκκλησίας.

‘Ως Ἔθνος ἀπέτυχον νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν προ-

νομίων τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, καὶ ἀποβάλλωσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἀποδεχόμενοι τὸν Χριστὸν. Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν εὐνοίαν ὑπὸ πλεον εὐνοϊκώτερας συνθήκας, ὅποταν ἡ Νέα Τάξις τῶν πραγμάτων θὰ ἔχει ἐγκατασταθῇ- ὅποταν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀξίας τῆς θυσίας Αὐτοῦ, ὁ Χριστὸς θὰ ἔχη κάμη ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΝ δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Εἰς ταύτην θὰ συμπεριλαμβάνωνται καὶ αἱ ἁμαρτίαι τῶν Ἰουδαίων. Ἀφοῦ δὲ τὸ "διπλοῦν" τῆς δυσμενείας αὐτῶν ἐτελείωσεν, καθὼς πιστεύομεν, κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1878, ἡ εὐνοια τοῦ Θεοῦ βαθμιαίως ἐκδηλοῦται πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ αὐξανομένη, μέχρι τῆς τελείας αὐτῶν ἀποκαταστάσεως, καίτοι ἡ τιμωρία αὐτῶν δὲν ἐξεπληρώθη εἰσέτι τελείως.

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΦΥΣΙΚΟΝ ΙΣΡΑΗΛ.

Κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Νέου Αἰῶνος τῆς εὐλογίας, θὰ παρασχεθῇ εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ εἰδικὴ τις θέσις καὶ προνόμιον, "ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ." Βλέπομεν δὲ κατὰ τίνα ἄλλον τρόπον ἐπίσης, τὸ εἰδικὸν τοῦτο προνόμιον θὰ ἔλθῃ εἰς αὐτοὺς, δηλ. θὰ συμβῇ εἰς αὐτοὺς, διότι ὁ νόμος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἦτο ὡς χαλινὸς εἰς τὴν καθημερινὴν αὐτῶν ζωὴν, ὡς λαὸς. Ὑπήκουον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν Θεὸν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοὺς συνεκράτει κεχωρισμένους ἀπὸ τὰ ἄλλα Ἔθνη.

Τὸ εἰδικὸν ὅμως τοῦτο προνόμιον τῆς ὑπεροχῆς εἰς τὴν Μεσιανικὴν Βασιλείαν δὲν θὰ παρασχεθῇ εἰς πάντας οἵτινες εἶναι Ἰουδαῖοι ἐξ αἵματος, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶναι πιστοὶ εἰς τὸν Νόμον καὶ τοὺς προφήτας-εἰς ἐ-

κείνους οἵτινες εἶναι πιστοὶ ἐκ καρδίας, καὶ οὐχὶ μόνον ἐξωτερικῶς. Πάντες οἱ ἄλλοι εἶναι ἀπλῶς Ἑθνικοί. ΡΩΜ.β:28,29.

Ἡ ἐπίγειος φάσις τῆς βασιλείας θὰ σύγκειται ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Ἀριστεῖς, τῶν αἰώνων ἐκείνων οἵτινες προηγήθησαν τῆς Πρώτης Ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Ὁ Ἀβελ, ὁ Ἐνῶχ, ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραὰμ, ὁ Ἰσαὰκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰῶβ, καὶ ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι προφῆται, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ ἕως τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, τοῦ τελευταίου προφήτου τῆς Ἰουδαϊκῆς οἰκονομίας, θὰ εἶναι εἰς τὴν ἐπίγειον ἐξουσίαν ὡς ἄρχοντες ἐπὶ πάσης τῆς γῆς." ΨΑΛΜ. με:16. Οἱ ὀρθόδοξοι Ἰουδαῖοι θὰ εἶναι περισσότερον ἔτοιμοι, ὅπως δεχθῶσιν τὴν εὐλογίαν τῆς Νέας Οἰκονομίας ταχύτερον ἀπὸ πάντας τοὺς ἄλλους.

Ἐπομένως, οὗτοι θὰ λάβωσι τὴν πρωτίστην εὐλογίαν-οὐχὶ ἕνεκεν προσωποληψίας ἢ μεροληψίας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὅπως δείξῃ εὖνοιαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τούτους, ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμεν διαθήκην τινὰ μετ' αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ πιστοῦ Ἀβραὰμ.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΑΙΩΝΑ.

Οὐδένα λόγον ἔχομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ βάπτισμα θὰ ἐκτελῇται κατὰ τὸν ἐπερχόμενον αἰῶνα, εἰς τὴν νέαν οἰκονομίαν. Οὐδὲν Γραφικὸν χωρίον ἔχομεν τὸ ὁποῖον νὰ λέγῃ εἰς ἡμᾶς ὅτι τὸ βάπτισμα θὰ εἰσαχθῇ. Ἐντούτοις δὲν θὰ ἐκπληγῶμεν ἐὰν τοῦτο ἐπανιδρυθῇ, διότι τὸ βάπτισμα εἶναι μία ὥρατα εἰκὼν τῆς ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεὸν, ἡ τελεία παράδοσις τῆς ζωῆς εἰς τὴν ὑπα-

κοὴν καὶ ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ. Πιθανὸν νὰ εἰσῃχθῇ ὡς σύμβολον ἀπεπλύσεως τῆς ἁμαρτίας, ἢ ὡς σύμβολον ἀφιερώσεως. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζομεν, δὲν νομίζομεν καλὸν νὰ συζητήσωμεν.

Βλέπομεν ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐβαπτίσθη εἰς Χριστὸν, διὰ τοῦ βαπτίσματος αὐτῆς εἰς τὸν θάνατον Του, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ βάπτισμα διὰ τὸν χριστιανὸν εἶναι σύμβολον θανάτου.

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι σύμβολον θανάτου πάντοτε. Ἡ ὥρατα αὕτη εἰκὼν πιθανὸν νὰ μετατραπῇ ὥστε νὰ σημαίνει βάπτισμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Χριστοῦ, ἐκδήλωσιν τῆς υἱοθεσίας τοῦ νέου τοῦτου Πατρὸς, πρὸς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν παλαῖον πατέρα, τὸν Ἀδὰμ, -ἀνάστασιν εἰς καινότητα ζωῆς, διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν θὰ ἐκπλαγῶμεν ἂν συμβῇ οὕτως, ἀλλὰ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ φιλοσοφῶμεν ἐκ τῶν προτέρων. Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἀφήσωμεν τὰ ζητήματα ταῦτα, ἅτινα δὲν εἶναι ἀκόμη καθαρὰ, μέχρις ὅτου ὁ Κύριος θὰ τὰ διανοίξῃ τελείως. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ βάπτισμα εἰς θάνατον, ὡς τὸ βάπτισμα τοῦ χριστιανοῦ σήμερον.

Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἐκλήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις μετεχειρίσθη τὸ βάπτισμα, οὗτος δὲ ὡς πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ, μετεχειρίσθη τοῦτο διὰ νὰ ἐκτελέσῃ προπαρασκευαστικὸν τι ἔργον. Οὐχὶ δὲ μόνον ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξήσκουν τὸ βάπτισμα τοῦτο μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. ΙΩΑΝΝ. 8:1-3. Ἡ τελετὴ δὲ ἐκείνη σκοπὸν εἶχεν ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν μετάνοιαν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὴν εἴσοδον αὐτῶν εἰς ἁρμονίαν

αν πρὸς τὸν Μεσσίαν, ὅστις ἔμελλε νὰ ἔλθῃ. Ἦτο ἀναγκαιοτάτον. πρᾶγμα ὅπως ὁ Ἰησοῦς ἀναγνωρισθῇ ὡς ὁ Μέγας Κεχρισμένος, διότι καίτοι τὸ βάπτισμα Του θὰ ἔφερε τοὺς Ἰουδαίους καὶ πάλιν εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὸν Μωϋσῆν, εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὸν Νόμον, ἐντούτοις τοῦτο θὰ τοὺς προ-
παρεσκεύαζε νὰ δεχθῶσι τὸν Μεσσίαν.

Τὸ βάπτισμα τῶν Ἰουδαίων μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἦτο τὸ ἴδιον, πρὸς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἐπι-
προσθέτως ὅμως πρὸς τὰς ἄλλας αὐτῶν ἁμαρτίας τῆς ἀπιστίας των, ἐπίσης εἶχον εἰς βάρος των καὶ τὴν σταύρωσιν τοῦ ἄρχοντος τῆς ζωῆς. Πολλοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ἐνοχὴν αὐτῶν, ὅποτε κα-
τενόησαν τὴν εἶχον πράξει; Εἶδον ὅτι ὁλοκλήρον τὸ ἔθνος ἦτο ἐνοχον δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ λαὸς εἶχε κάμει διὰ μέσου τῶν ἀρχόντων αὐτῶν, τῶν ἀρ-
χιερέων, τῶν ὑφιερέων, τοῦ Σάχεδριν, τῶν Γραμ-
ματέων, τῶν Φαρισαίων, καὶ τῶν διδασκάλων τοῦ Νόμου.

Ὅσοι Ἰουδαῖοι ἠσθάνοντο τὰς καρδίας αὐτῶν συντετριμμένως, ἔσπευσαν νὰ ἐρωτήσωσιν καὶ νὰ μάθωσιν τὶ ἔπρεπε νὰ κάμωσιν διὰ νὰ ἀποφύγω-
σιν τὴν καταδίκην, ἣτις ἐπεκάθητο ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ. Ὁ Πέτρος ἀπεκρίθη, "Μετανοήσατε, καὶ ἄς βαπτισθῇ ἕκαστος ἀπὸ σᾶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ θέλετε λάβῃ τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος." Ἐλαττώ-
νων δὲ, σμικρύνων τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν ἐν τινι μέτρῳ, διὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Μεσίου, ἔλεγεν, "Εἰξεύρω ἄδελφοι, ὅτι κατ' ἄγνοιαν ἐπράξατε τοῦ-
το, καθὼς καὶ οἱ ἄρχοντες σας." "Διότι ἐὰν ἐ-
γνώριζον, δὲν ἤθελον σταυρώσει τὸν Κύριον τῆς δόξης." ΠΡΑΞ. β:37,38, γ:13-15,17. Α.ΚΟΡ. β:8.
Ἐπενθύμισε δὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι αὐτοὶ ἦσαν τέκνα

τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ὅτι ὡς Ἰσραηλίται εἶχον εἰδικὰς ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς διατάξεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶχε κάμῃ διὰ μέσου τοῦ Κεχρισμένου Αὐτοῦ Υἱοῦ, καθότι ἡ ἐπαγγελία ἐκείνη ἔπρεπε νὰ ἤρχετο εἰς αὐτοὺς π ρ ὤ τ ο ν, καὶ ὅτι ἡ μετάνοια αὐτῶν θὰ τοῖς ἔδιδε τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν των.

Ὁ ἀπόστολος ὅμως δὲν ὠμίλει ἐντούτοις περὶ νέας καταδύσεως εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐφαρμόσιμον μόνον εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς, διότι οἱ Ἐθνικοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ γίνωσι δεκτοὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, διὰ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν εἰς τὴν θείαν εὐνοίαν, ὑπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Νόμου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶχον ὑπαχθῇ. Οἱ Ἐθνικοὶ οὐδέποτε εἶχον ἁμαρτήσῃ κατὰ τοῦ Νόμου, ἐπομένως ὁ Θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ πολιτευθῇ πρὸς αὐτοὺς, καθὼς ἐπολιτεύετο πρὸς τοὺς Ἰουδαίους.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΗΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ;

Ἡ ἐρώτησις ἥδη εἶναι ἡ ἐξῆς, Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο χριστιανικὸν βάπτισμα; Ἐὰν ὅχι, πότε οἱ χριστιανοὶ ἤρξαντο βαπτίζομενοι μὲ τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα; Ἀποκρινόμεθα ὅτι, τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου δὲν ἦτο χριστιανικὸν βάπτισμα, ἀλλ' ἀπλῶς βάπτισμα διὰ τὴν ἀπόπλυνσιν τῶν ἁμαρτιῶν, καθὼς εἶδομεν. Ὀλίγοι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ἐγνώριζόν τι περὶ Χριστοῦ. Συνεπῶς, δὲν ἦτο δυνατόν τοῦτο νὰ εἶναι χριστιανικὸν βάπτισμα.

Ἐντούτοις, τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς χριστιανικὸν

βάπτισμα διὰ τοὺς Ἰουδαίους ἐκείνους οἵτινες τὸ ἐξετέλουν, διότι διὰ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς τὸν Μωϋσῆν, καὶ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀντιτύπου τοῦ Μωϋσέως, θὰ ἠδύναντο τοιοῦτοτρόπως νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν.

Ἀλλὰ τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα διὰ τοὺς Ἑθνικοὺς ἦτο νέον τι πρᾶγμα. Τοῦτο ἐσυμβόλιζε τὴν ἐγκέντρισιν τῶν κλάδων τῆς ἀγριελαίας εἰς τὴν Ἰσραηλιτικὴν καλλιελαίαν. Τοῦτο ἦτο μία κατάδυσις τῶν ξένων εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μεσσίου, ἡ-τις καθίστα αὐτοὺς μέλη ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἰουδαίων, τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἔπρεπε νὰ εἴναι 144,000, δώδεκα χιλιάδες ἐξ ἐκάστης φυλῆς. ΑΠΟΚ. β:9, γ:9, ζ:1-8, ιδ:1-5. Ὅσοι ἐλήφθησαν ἐκ τῶν Ἑθνικῶν, ἦσαν κλάδοι ἀγριελαίας ἐγκεντρισθέντες εἰς τὴν καλλιελαίαν, ἀποτελέσαντες τὸν ἀριθμὸν ὅστις ἔλειπεν διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΚΤΕΛΗΤΑΙ ΗΔΗ ΤΟ ΕΝ
ΥΔΑΤΙ ΒΑΠΤΙΣΜΑ;

Φίλοι τινὲς φαίνονται ἀμφιβάλλοντες, ἐὰν δύνανται καταλλήλως νὰ ἐκτελῶσι τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα, ἀπὸ τοῦ 1914 -1ης Ὀκτωβρίου καὶ ἐν-τεῦθεν- καὶ ἐὰν δύνανται, ποίους λόγους καὶ λέ-ξεις δύνανται νὰ μεταχειρίζονται οἱ ἐκτελοῦν-τες τὸ βάπτισμα, καθ'ὃν χρόνον καταδύουν τὸν ὑποψήφιον, πρὸ πάντων δὲ ἐὰν οὗτος ἔκαμεν τὴν ἀφιέρωσιν του τώρα ἐσχάτως. Εἰς ταῦτα ἀποκρι-νόμεθα, Πρῶτον, Πότε ἀκριβῶς ἡ κατὰταξις τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, θέλει τερματισ-θῇ, εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα

νὰ καθορίσωμεν μετὰ θετικότητος. Μέχρι δὲ τοῦ χρόνου ἐκείνου· δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι πᾶς ὅστις παριστᾷ ἑαυτὸν καταλλήλως, θὰ εἶναι ἐκλέξιμος. Δεύτερον, Τινὲς ἐξ ἐκείνων οἵτινες παρουσιάζονται ὅπως βαπτισθῶσιν, εἶχον κάμει τελείαν ἀφιέρωσιν προηγουμένως, πιθανὸν δὲ ἢ ἀφιέρωσις τὴν ὁποίαν συμβολίζουσιν νὰ ἐγένετο πρὸ πάντε, δέκα ἢ εἴκοσι ἔτων. Τρίτον, καὶ ἐὰν ἀκόμη εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ συνεπληρώθη ἤδη, δὲν βλέπομεν οὐδὲνα λόγον ὅστις νὰ μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀφιερωθῶμεν διὰ τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος εἰς τὸν Θεόν, διότι ἡ τελετὴ αὕτη παριστᾷ τὴν παράδοσιν καὶ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς θελήσεως τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, αὕτη δὲ εἶναι ἡ καλλιτέρα πορεία τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ λάβῃ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι θὰ γίνεται κατὰ ἄλλον τρόπον-ἐὰν τοῦτο θὰ γίνεται- κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἡ μόνη δι-αφορὰ θὰ εἶναι, ὅτι ὁ Κύριος δὲν θὰ δέχεται τούτους ὅπως μεταλλάξωσι τὴν φύσιν, ἀλλὰ θὰ δέχεται τούτους εἰς τὴν εὐνοϊάν Του, ὑπὸ τὰ προνόμια τῆς Ἀποκαταστάσεως τῆς Οἰκονομίας ἐκείνης- ὅπερ θὰ εἶναι ἀνύψωσις εἰς τὴν τελείαν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὅσοι θὰ ἔλθωσιν εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὰς δι-ατάξεις τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρ-κειαν τῆς χιλιετηρίδος, ἥτις ἤδη αὐγάζει, θὰ εἶναι τέκνα τοῦ Χριστοῦ, -καθότι Οὗτος ἀναγράφεται ὡς ὁ Αἰώνιος Πατήρ- ὁ ζωοδότης αὐτῶν. Οὗ-τος δὲν εἶναι Πατήρ τῆς Εκκλησίας τοῦ Εὐαγγελι-κοῦ Αἰῶνος, ἀλλ' ὁ Πρεσβύτερος αὐτῶν ἀδελφός. Οὗτοι θὰ εἶναι-καθὼς καὶ εἶναι- τέκνα Θεοῦ. Ἡ ζωὴ ἥτις θὰ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον θὰ εἶναι ἐπί-

γειος ζωῇ, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰησοῦς παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῶν. Οὗτοι ἀναφέρονται εἰς Α.ΚΟΡ. ιε: ὅτι εἶναι ἰδικοὶ Του, ἐδ. 23. "Ἐπειτα ἔρχεται τὸ τέλος, ὅταν Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ θὰ παραδώσῃ τὴν βασιλείαν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, διὰ νὰ εἶναι ὁ "Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι." ἐδ. 28.

"Ἄπας ὁ ἀποκατασταθεὶς κόσμος θὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν γενικὴν οἰκογένειαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς, ὁ Νυμφίος, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡ Νύμφη Αὐτοῦ θὰ ἔχωσι τὴν ἀναγεννηθεῖσαν οἰκογένειαν τῶν ἀνθρώπων, ὡς τέκνα τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιγείου ἐπιπέδου. Τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν θὰ εἶναι πνευματικὰ ὄντα, ἀλλὰ ἐπίγεια, ἀποκατασταθέντα εἰς τὴν τελειότητα τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς Ἑδέμ.

"Ἐνεκεν λοιπὸν ὅλων τούτων, νομίζομεν καλὸν ὅπως μὴ ἐπιφέρωμεν οὐδεμίαν μεταλλαγὴν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον εἰς τὸ συμβολικὸν βάπτισμα, ἢ εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν χρησιμοποιουμένην εἰς αὐτὸ. Πιστεύομεν ὅτι τοῦτο εἶναι μία ὠραιοτάτη εἰκὼν ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ, ἀδιάφορον ἐπὶ τοῦ ποίου ἐπιπέδου ζωῆς ἥθελε διέλθῃ τις τὴν αἰωνιότητα, εἴτε ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐπιγείου ἐπιπέδου.

Ἐκ τῆς Σκοπ. 1ης Ὀκτ. 1916.

Τούτο ἴσως εἶναι δύσκαλον νὰ πιστευθῇ, ἀλλά-

Γ Ν Ω Ρ Ι Ζ Ε Τ Ε ;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, προλεχθὲν εἰς τὴν Γραφὴν, εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἐπιζήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἥ δὲ ἄλλως ἢ ἀνθρωπίνος φυλὴ θὰ κατέστρεφεν ἑαυτήν;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι ἡ προφητικὴ διακήρυξις "τὸ τέλος τοῦ κόσμου" δὲν σημαίνει τὴν καταστροφὴν τῆς γῆς, οὐδὲ τῆς ἀνθρωπότητος;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι κατὰ τὰς Γραφὰς ἡ γῆ οὐδέποτε θὰ καταστραφῇ, ὅτι ἐδημιουργήθη διὰ νὰ εἶναι ὁ αἰώνιος οἶκος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ ἀποκατασταθῇ ἐκ τοῦ θανάτου διὰ νὰ ζῇ ἐπὶ τῆς γῆς; ΗΣ. με:18, ΠΡΑΞ. γ:19-21.

Γνωρίζετε ὅτι ἡ λέξις "κόσμος" ὅστις θὰ καταστραφῇ "θὰ παρέλθῃ" Α.ΙΩΑΝΝ.β:17, δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ πλανήτης μας, ἡ γῆ, ἀλλὰ ἡ ἀμαρτωλὴ κοινωνικὴ κατάστασις τῆς Βασιλείας τῆς ἀμαρτίας, τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου, ἥτις θὰ παρέλθῃ, διὰ νὰ ἰδρυθῇ ἡ ὑπὸ τῆς Γραφῆς ἀναφερομένη Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι διὰ τὴν εἰρήνην ἔχει χυθῇ αἷμα ὡς ποταμὸς ἐπὶ 6,000 ἔτη καὶ οὐδεμία ἐλπίς ὑπάρχει περὶ εἰρήνης;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι ὅλοι αἱ συνδιασκέψεις καὶ αἱ ἀν-
θρώπιναι προσπάθειαι τῶν Ἐθνῶν διὰ εἰρήνην ἀπο-
τυχάνουν διότι δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ
"Ἀρχων τῆς Εἰρήνης; ΗΣΑΙΑΣ θ:67, η:9-10.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι "ὅταν λέγωσιν, Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια,
τότε ἐπέρχεται ἐπ' αὐτοὺς αἰφνίδιος ὀλεθρος, κα-
θὼς αἱ ὧδινες εἰς τὴν ἐγκυμονοῦσαν καὶ δὲν θέλου-
σιν ἐκφύγει;" Α.ΘΕΣΣ.ε:3.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ Βασιλεύσῃ χίλια χρό-
νια, ΑΠΟΚ. κ:4,6, καὶ ὅτι Αὐτὸς θὰ ὑποτάξῃ πᾶσαν
ἀνταρσίαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ καταστρέψῃ
τὸν μέγιστον ἐχθρὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι ὁ
θάνατος;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι τὸ μέλλον ἔργον τῆς κρίσεως τοῦ
κόσμου θὰ ἐπιτελεσθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χι-
λίων ἐτῶν, πρὸς μεγάλην χαρὰν ὅλων τῶν λαῶν;
ΨΑΛΜ. 96:13, καὶ ὅτι ἡ κρίσις θὰ εἶναι εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ δικαίου Κριτοῦ, τοῦ Χριστοῦ; ΠΡΑΞ.
ιζ:31.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ, ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι νεκροὶ, καὶ δὲν
γινώρῃσιν οὐδέν; ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ θ:5, ὅτι ὅλοι
κοιμῶνται ἐν τοῖς μνημείοις; ὅτι ὅλοι θὰ ἀκούσουν
τὴν φωνὴν τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ θὰ ἐξέλθουν ἐκ τῶν
μνημείων, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς Κολάσεως ἢ τοῦ Παραδεί-
σου; ΙΩΑΝΝ. ε:28, καὶ ὁ Χριστὸς ἐδίδασκεν ὅτι ἡ
κρίσις θὰ γίνῃ ἐν τῇ Παρουσίᾳ Αὐτοῦ "ἐν τῇ ἐσχά-
τῃ ἡμέρᾳ."; ΙΩΑΝΝ. ια:24, ιβ:48.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΜΕΤΑΞΥ τῶν πολλῶν Ραδιοσταθμῶν ἐν Ἀμερικῇ, Καναδᾷ, Ν. Ἀμερικῇ, Εὐρώπῃ κ.λ.π. μέρη καὶ εἰς πολλὰς γλώσσας, προσετέθη καὶ ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κύπρου, καθὼς βλέπετε εἰς τὸ τέλος τῆς σελ-40- Εἶναι ὁ ραδιοσταθμὸς Νικοσίας τῆς Ἀγγλικῆς ἐταιρίας Β.Β.С. Οἱ ἄδελφοὶ Ἀμερικανοὶ τοῦ DAWN, ἐξησφάλισαν δι' ἕν ἔτος 15 λεπτὰ τῆς ὥρας κάθε Δευτέραν εἰς τὰς 10 μ. Μεσημβρίαν τοπικῆς ὥρας νὰ ἐκπέμπουν τὰ προγράμματα FRANK AND ERNEST = ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΘΕΟΣ, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν. Ὁ Σταθμὸς Β.Β.С εἶναι δυνάμει 602 KC, καὶ ἀκούεται εἰς μεγάλην ἀκτῖνα, Παλαιστίνην, Κωνσταντινούπολιν, Θεσσαλονίκην, Ἀθήνας, Νήσους κ.λ.π.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἔχουν Ῥάδια καὶ γνωρίζουν τὴν Ἀγγλικὴν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀπολαύσουν τὴν διάλεξιν ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΘΕΟΥ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν βεβαίως. Εἰς τὴν Ἀμερικῇ, Καναδᾷ, καὶ Ἀγγλίαν ἔχουν τὸ πρόνόμεον νὰ ἀκούουν καὶ βλέπουν τὸν ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΙΛΟΝ εἰς τὸ Τελεβίζιον -Τηλεόρασιν καὶ μὲ ἔγχρωμον ταινίαν.

Εἶναι πρόνόμεον καὶ καθῆκον εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου νὰ διακηρύττῃ τὰ χαρὰς εὐαγγέλια εἰς τὴν συστενάζουσαν κτίσιν. Ἡ χαροποιὰ ἀγγελία τῆς ἐρχομένης- ἥδη ἐπὶ θύραις- ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὅποιαν ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἐπὶ 1900 καὶ πλέον ἔτη προσήχετο νὰ ἔλθῃ, εἶναι καθῆκον τῶν πιστῶν.

Διὰ τοῦτο ἐκλήθημεν, διὰ νὰ ἐξαγγείλωμεν τὰς ἀρετὰς τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ θαυμαστὸν Αὐτοῦ φῶς, Α.ΠΕΤΡ.β:9. Τὸ Εὐαγγέλιον θέλει κηρυχθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρὸς μαρτυρίαν, εἶναι ἡ προτροπὴ τοῦ Διδασκάλου, ΜΑΤΘ. κδ:14, καὶ μακάριοι οἱ ἀκούοντες.

Μαρτυρείται.

"Θέλει παραδώσει ἄδελφός ἀδελφὸν εἰς θάνατον." ΜΑΤΘ. 1:21.

ΣΚ. 1908.

ΑΣΜΑ ΕΝ ΝΥΚΤΙ, ΝΟΕΜ. 7.

---οοο---

Ἀλλοίμονον, ὅτι θὰ λάβῃ χώραν τοῦτο! ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, κάποτε θὰ ἀποτύχῃ νὰ μᾶς χαλιναγωγήσῃ, ὥστε ὄχι μόνον νὰ στρέψωμεν ἐκ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ καὶ ἐπικοινωνίας, ἀλλὰ ἡ μάχαιρα νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ νὰ κτυπῶμεν καὶ καταρρίπτωμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας !

Λάβετε τὴν εἰκόνα βαθέως εἰς τὴν διάνοιαν σας, καὶ σφραγίσате εἰς τὰς διανοίας σας, τὰς ἐπερχομένας ἡμέρας, μὲ τὸν πνευματικὸν Ἰσραὴλ, ὅτε ἀδελφός θὰ εἶναι ἐναντίον ἀδελφοῦ, ὅπερ ὁ Κύριος θέλει ἐπιτρέψει, ἀκριβῶς πρὶν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας Του!

"Ὡς ἀποφασίσωμεν, ὅθεν, ὅπως ἄλλοι δυνατὸν νὰ μάχωνται, τὰ ὅπλα ὅμως τοῦ πολέμου ἡμῶν, νὰ μὴ εἶναι σαρκικά, καὶ ὅτι ἡ μάχῃ νὰ μὴ εἶναι ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες εἶναι τοῦ Κυρίου διὰ συνθήκης, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀντιδίκου. Σαρκικά ὅπλα δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ τυφέκιον ἢ τὸ ξίφος, ἀλλὰ πλεόν βλαβερὸν καὶ θανατηφόρον ὅπλον εἶναι ἡ γλῶσσα, ὅταν χρησιμοποιῇται πρὸς συκοφαντίας καὶ πληγὰς. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς προστατεύσῃ, ἵνα μὴ μὲ τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν, βλάπτωμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας ἐν Χριστῷ.

Μαρτυρείται.

ΑΣΜΑ ΕΝ ΝΥΚΤΙ

ΔΕΚ. 8

---οοο---

" ΑΥΤΟΣ ἀνατέλλει τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἐπὶ
πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς, καὶ βρέχει ἐ-
πὶ δικαίους καὶ ἀδίκους." ΜΑΤΘ.ε:45.

---οοο---

ΟΤΑΝ ἀναγινώσκομεν τὸ χωρίον τοῦτο, βλέπο-
μεν ὅτι μᾶς λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι ἀγαθός,
ἀγαπητὸς, ἐλεήμων, συμπαθητικὸς καὶ εἰς τοὺς ἀ-
χαρίστους, καὶ εἰς τοὺς ἀδίκους, τοὺς ἁμαρτωλοὺς,
οὕτω καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ εἴμεθα συμπαθητικοί,
ἐλεήμονες καὶ ἀγαπητοί, πρέπει νὰ πράττωμεν τὸ
καλὸν εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὅσον ἔχομεν τὴν
εὐκαιρίαν, ἰδίως εἰς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.
Ἡ ἄποψις αὕτη τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς, ἀπηχεῖ
καλῶς εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ ὅσον περισσό-
τερον μελετῶμεν τὸν Θεὸν τοῦτον τῆς ἀγάπης, ἐπὶ
τοσοῦτον κατανοοῦμεν, ὅτι Οὗτος εἶναι ὁ μόνος
ἀγαπητὸς καὶ ἀληθινὸς Θεός, καὶ ὅτι ὅλαι αἱ
παρελθοῦσαι παρανοήσεις καὶ ἐπινοήσεις ἡμῶν ἡ-

μῶν εἶσαν φαντασίαι μὴ ἀγαπηταί, ἀναληθεῖς- θεοὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν κατασκευῆς- καὶ ὅσον περισσότερον βλέπομεν, ὅτι πεπολιτισμένοι λαοὶ καὶ χῶραι ἔκαμον δογματικούς θεοὺς μὲ πέννα, μὲ τύπον, μὲ μελάνην καὶ χάρτον, πλέον τρομεροὺς παρ' ὅ,τι εἰδωλολάτραι ἔκαμον ποτὲ διὰ σιδήρου, λίθου, χαλκοῦ καὶ πηλοῦ." Ἀς κρατῶμεν καλῶς πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν- τὸν βέβαιον Λόγον τοῦ Θεοῦ. " Ἀς ἀπορρίψωμεν τὰς ἀνθρωπίνους θεωρίας τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, αἵτινες μεγάλως διέστρεψαν καὶ παρέστησαν κακῶς εἰς ἡμᾶς τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας.

Τοιουτοτρόπως δίδομεν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Διδασκάλου ἡμῶν: "Θέλετε γνωρίσει τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς."

ΣΚΟΠ.1914,σελ.168.

---οοο---